

KOORDINÁTOR
A DALŠÍ A JINÉ TEXTY

KO

ORDI

NÁTOR

A DALŠÍ A JINÉ TEXTY

VILÉM KAMUNÍČEK

Nakladatelství
text!
Bílovice nad Svitavou
2013

© Vilém Kmuníček 2013

Motto: Lež

Velmi záhy si člověk uvědomí, že náš model světa ve vědomí je něco jiného než svět sám a že jej v myslí druhého může utvářet podle svého tímu, že mu o něm dá svou zprávu. A že ta zpráva skutečnosti vůbec nemusí odpovídat, že nemusí být pravdivá, a přitom se ten druhý bude chovat, jako by pravdivá byla. Jsou pak maličké lži, které se od skutečnosti liší jen maličko (ale pro autora lži významně), jsou však možné celé vylhané světy, přičemž jejich obyvatelé to netuší.

Slovo má velkou moc. Takovou, že může skutečnost i přebít. Jako se to stalo už u Jana Mandevilly, jehož vyprávěný popis krajiny, situovaný tam, kde tehdy byli lvi, zvítězil co do důvěryhodnosti nad úzkostlivě pravdivým Milionem Marka Pola, kterému se nevěřilo.

Po Mandevillovi přišli další mistři, kteří si uvědomili, co všechno se může za kulisami lži, Potěmkinovými vesnicemi schovat, a dvacáté století je pobytem ve virtuálních světech charakteristické. Byl to Hitler se svým ministrem propagandy Goebbelsem, skrývajícím nejen faktický vývoj válečných tažení, ale zejména skutečné Hitlerovy záměry a holokaust v celé jeho oblidnosti, a byl to zejména Potěmkinův žák Stalin, u něhož objevujeme stále nové a nové slupky přemaleb a pod nimi po letech konečně faktická fakta.

Dosud jsme se nevzpamatovali z těchto výletů do virtuálních světů, ale život jde dál a my tušíme, že teď už je nepustíme, jenom to budeme míň a míň vědět.

28. června 2006

KOORDINÁTOR

Start – Pro orientaci

Všechno má svůj čas. Tak to bylo i v mém případě. Nejprve jsem žil, pak jsem o tom přemýšlel a nakonec jsem myšlenky zapsal. Tak postupně vznikly mimo jiné tři texty:

GOD I (s. 11)

GOD II (s. 24)

GOD III (s. 29)

Když jsem první dva dal přečíst jistému člověku, protože jsem se jimi pokusil vyslovit všechno podstatné na dané téma, pravil mi (aniž jsem ho o to žádal): Je to pěkné, ale k literatuře to má hodně daleko. Či spíš řekl: No jo, ale literatura (nebo umění?) to není. Zkrátka nedalo mu to a vypálil na mne něco takového, ačkoli mezi přáteli se takhle přece nemluví. Z čehož jsem pochopil, že není můj přítel. A dál jsem pochopil, že to fakt literatura, ta čtivá a žádaná literatura, není, a že proto moje texty nikdo číst nebude, ačkoli přece jsou tak důležité! (Asi nejsou, že, ale aspoň něco by přece jen stálo za to, co by nejen mělo být řečeno, ale i zváženo, případně dokonce zakalkulováno...)

Ovšem co s tím? Měl bych, když to tak pěkně vím, něco s tím tedy udělat. Ale co a jak? Najít nosný příběh, vymyslet postavy, plasticky je zviditelnit a na jejich příhodách ukázat ten budoucí nový svět, jehož brány se před námi otevírají...

Ovšem: když jsem ty texty psal, přišly jaksi samy, já jsem jen zaznamenal, co mne napadalo. Teď však nic dalšího, žádné signály a myšlenky shora či zdola ani ze strany v tom směru nepřicházely, takže nebylo co zapisovat.

Až nedávno jsem připadl na řešení: náhodou jsem se totiž setkal s člověkem, který napsal několik dobrodružných románů, a tak jsem si řekl: On dokáže mým myšlenkám dát tělo. Já mu řeknu, a on už to vymyslí a napíše.

A od té chvíle se mi začaly hlavou honit představy, co asi by tak tam měl napsat. No a tak mi došlo, že vysvětlovat někomu, co chci říct, je pro mne daleko složitější než ty nápady zapsat, než to zkrátka napsat sám tak, jak mne to napadá, jak chci a dovedu. Zkrátka jsem se rozhodl, že si to raději napíšu sám.

Pořádný čtivý román z toho zřejmě nebude, nebude to ten známý dravý tok, strhující napětím a dobrodružností, vášnivými objetími a explozemi fascinujících obrazů, jak jste zvyklí. Bude to spíš popis toho, co by napsáno být mělo, jakýsi scénický náčrt, průvodce po představách, které bych vám rád zprostředkoval, ale udělat to nedokážu. Prostě vám budu vyprávět, co bych napsat chtěl, místo vyprávění a psaní samého. (A třeba si tohle přečte nějaký skutečný spisovatel a skutečný román z toho stvoří.)

I   Proti Kordu Mečem   (s. 35)

II   Věk svobody   (s. 45)

GOD
(Gate Of Data)

GOOD
(Gate Of Optimal Data)

EYE
**(Enter Your Emplacement, Enter
Your Existence)**

PARADISE
(PARAllell DIMension SEctor)

Byli dva bratři. První se zlobil na druhého. Neustále totiž viděl, že GOD druhému plní všechna jeho přání, a jemu ne. Proč GOD jemu všechno dává, a mně nedá nic, či aspoň nic z toho, po čem toužím nejvíc, zlobil se neustále, až začal bratra nenávidět a rozhodl se, že ho zabije. Počíhal si na něj a pokusil se o to. Z bratrova ochranného pole, které mu včas poskytl GOD, však vyšel blesk a útočníka omráčil. Jeho bratr se polekal, co se to stalo, vzkřísil ho a dovedl domů. A když pak přistoupil k terminálu, uslyšel otázku: Už víš, kde je tvůj bratr?

(GOD Book)

Já vím, nedokážeš si představit, že to někdy bylo jinak, ale GOD ani GOOD skutečně neexistovaly, vždyť já sám jsem tu dobu zažil, a dalo se v tom tehdy taky docela dobře i docela obyčejně žít a bylo to samozřejmě tak, jako jsou dnes samozřejmě úplně jiné věci.

Když o tom přemýšlím, zdá se mi, že to začalo počítači. Dnes už vlastně ani nevíte, co to je, vy znáte jen terminály, GOD a GOOD. Byl to přístroj, který nejprve uměl počítat, potom pracovat s daty a díky tomu byl použitelný jako univerzální nástroj. Takový přístroj si mohl každý koupit, tedy za určitých předpokladů získat do užívání. Někdo na něm psal texty, další pomocí něho maloval, ten projektoval a kreslil plány, onen komponoval hudbu a jiný na něm skutečně počítal. Potom se zjistilo, že by bylo výhodné moci data posílat z jednoho přístroje do druhého, všichni pak chtěli komunikovat a nakonec pospojovali všechny počítače a vznikla celosvětová síť.

To už se podobalo GOD, ale nebyl to GOD. Kdyžs měl počítač připojený k síti, mohl ses napojit na počítač třeba v Tokiu a podívat se do jeho databáze, textové, obrazové, zvukové, filmové, ViRtuální, a mohl to udělat každý, kdo měl připojený počítač. A to byla chyba: kdokoli bez rozdílu měl přístup kamkoli. Řešilo se to uzamykatelnými vstupy a klíči, které byly udělovány podle zvláštních pravidel a opravňovaly ke vstupu jen do určitých pater dat. Zároveň se na síti začalo nabízet zboží, jak virtuální, tak hmotné (dnes se už ten rozdíl, od té doby, co existují materializátory dat, činí slovo tělem na bázi MRML, Material Reality Modelling Language, stírá), a byla vypracována pravidla jeho poskytování, vázaná na peníze.

Abych vysvětlil, co se dělo v té době, musel bych ukázat, co bylo předtím, ale myslím, že stačí říct, že poskytování zboží

i dat se víc a víc vázalo na síť – kdo o svém zboží nedal vědět na síti, o tom nevěděl nikdo, protože všichni hledali zboží na síti: tam se vždy dozvěděli, kde je dostupné právě to, co potřebují, a stačilo to počítačem objednat a dostali to. Předtím totiž si ty věci sami museli dopravovat domů z center, kde se skladovaly. Různá centra tradičně skladovala různé zboží a lidé o tom měli povědomí, ale stávalo se, že když si chtěli vybrat nebo žádané zboží právě neměli, museli putovat mezi centry a tak podobně. Síť to vše zracionalizovala.

Nebylo to však dokonalé. Klíče, dveře a patra nebyly to pravé. Vždyť tam, kde jsou zámky, jsou i vloupání. Ale netrvalo dlouho a síť se naučila rozlišovat vstupující jako jedinečná individua, vedla v paměti jejich charakteristiky a přiměřeně tomu každému individu uumožnila přístup k těm kterým datům a věcem. Nejdřív přišlo rozlišování mezi dětmi a dospělými, v souvislosti, vzpomínám si na tu kampaň, se zločinností dětí – dětem byl např. odňat přístup k virtuálnímu násilí a ke zbraním, ale to byl jen začátek toho, co je známo jako GOD. Dnes může kdokoli přijít k terminálu, vložit do něj dlaň a žádat data či věci; GOD jej identifikuje a nabídne mu možnosti, ze kterých si zájemce vybere.

Představ si, že dřív byla k systematickému předávání dat potřebná zvláštní instituce, kam se docházelo a kde data zprostředkovával tzv. učitel, či knihovník. Dnes si může každý vybrat, co jej zajímá, a GOD mu umožní získat (podle svého uvážení, totiž podle individuální charakteristiky žadatele) do přípustné úrovně detailní přehled o datech vybrané oblasti. Tuto svobodu volby máme už jako děti, ovšem ty se pohybují v režimu GOOD, který se tím, že vede, poněkud podobá zmíněnému učiteli.

Vedle dat GOD poskytuje i věci. Oproti dřívější době má hodně usnadněnou úlohu: Když je kdysi vědeckotechnická

revoluce vynalézala, hledala optimální formy v záplavě všech možných tvarů a struktur, od každé věci tehdy existovala řada typů a značek. Na rozdíl od toho dnes už optimální formy známe. (Což nebrání GOD vyjít vstříc jakémukoli zvláštnímu požadavku.) Také systém poskytování věcí je nesrovnatelně jednodušší než dřív: GOD uváží tvou žádost, zda je přijatelná, a je-li, realizuje ji – tam, kde ještě nejsou materializátory, zajistí výrobu věci či její dopravu ze skladu, což dělá v celosvětovém měřítku a udržuje přitom harmonickou rovnováhu mezi výrobou, potřebami, surovinovými zdroji a kdovíčím ještě. Bez GOD to býval problém, který se řešil velmi primitivně – tzv. peněžním hospodářstvím.

Tehdy bylo všechno za peníze, totiž za zvláštní poukázky, které se získávaly různým způsobem, nejčastěji jako odměna za práci – v tomto případě však v minimálním množství, ale pro většinu lidí to byl jediný způsob, jak k nim přijít. Byly ovšem případy míň časté, ale peněžní systém je umožňoval, kterými se dalo získat peněz nezměrně víc, a tak tu vedle spousty lidí s minimálním přídělem peněz existovala vrstva lidí s příjmy pro ty ostatní nepředstavitelnými. Ti pak měli přístup k materiálním statkům pro ostatní nedosažitelným, a také jim peníze otevíraly dveře do pozic moci, neboť za peníze bylo možno koupit (tj. získat) cokoli. Většině lidí vedle nich pak vydělané peníze stačily sotva na jídlo a poplatky za ubytování.

To dnes vypadá jinak. Jestliže dřív musela být prováděna spousta speciálních činností, aby se získaly potraviny pro pět miliard lidí, nyní snadno uživíme miliard deset, a když nás bude víc, ani to nebude problém. Vždyť máme nektar a manu. Tyhle dvě věci dřív neexistovaly. Z potravin bylo dostupné jen to, co si dnes můžeme dovolit z nadstandardu. Teprve když se přišlo na to, že získávání potravin jako přírodních produktů není racionální, protože de facto má základ v biologických

strukturách, které vznikly živelně za jiným účelem než proto, aby nasýtily lidstvo, že tyto struktury mají navíc spoustu funkcí z tohoto hlediska zbytečných a ani jejich složení není z hlediska potřeb člověka optimální, začalo bioinženýrství cílevědomě hledat jiné způsoby, jak nám zajistit potravu. Byly vyvinuty buňky dělením v živném roztoku vytvářející stravitelnou a chutnou masu o vhodné struktuře obsahující v optimálním poměru vše potřebné pro lidský organismus. Stačí doplňovat roztok a odebírat přírůstek. Tak vzniká mana. A nektar? U toho je to ještě jednodušší; zjistili jsme z hlediska potřeb člověka optimální chemické složení vodného roztoku a namixovali jej. Což teď děláme ve velkém. Zkrátka, uživit lidstvo už není problém, a tak jsme mohli zavést jednotný přiděl many, aniž bychom za to od občanů něco požadovali. Každý máme právo na život, a tedy i na každodenní přiděl stravy. Vám to připadá jako samozřejmé, ale ještě nedávno to bylo jinak. Existovaly dokonce oblasti, kde lidé hladem umírali, tak to bylo v peněžním hospodářství zlé.

Z peněžního hospodářství dnes zůstaly jen kredity. Komu stačí standard, nemusí dělat nic, ale zábavnější je pracovat pro GOD – vybere ti, co tě bude bavit, a navíc ti za každou hodinu práce připíše jeden kredit; ani se nenaděješ a z konta si pak můžeš zařídit, po čem z nadstandardu zatoužíš.

Tak GOD úkoluje jen ty, kdo o to stojí, a přitom je to mnohem racionálnější než dřív: každému nabídne možnosti, které mu nejvíc sedí, co mu bude nejvíc vyhovovat a co bude dělat rád. Každý dík GOD tu má své místo a zabaví se činností, která pro něj má smysl.

Dřív to tak nebylo: člověk musel dělat to, co na něj zbylo, a musel být rád, že to může dělat, protože za to dostal, jak jsme si už řekli, peníze, tzn. hodnotové poukázky na libovolné zboží. Bez těch poukázek mu bylo zboží nedostupné.

Tím byl nucen pracovat, dělat práci, která na něj zbyla, i když by rád dělal něco úplně jiného.

Dnes GOD na rozdíl od toho poslouchat nemusíš. Můžeš žít, jak chceš, GOD ti to umožní. Ovšem přiměřeně tomu zreguluje, omezí, či rozšíří, tvé přístupy k datům a věcem. S tím musíš počítat, ale některým i omezení za ten v podstatě iluzorní pocit svobody stojí. Jiní využívají nabídky GOD k sebestrukturaci takovým způsobem, že je GOD připustí do sfér, o nichž se většině lidí ani nesní. To proto, že je pro ně cesta režimem GOOD příliš obtížná nebo třeba jen nepřijemná. Jsou však lidé, kteří jsou vnitřně puzeni volit nabídky GOOD (a kdyby ta neexistovala a měli by volit z nabídky GOD, volili by z ní vždy možnosti, jež nyní nabízí GOOD).

GOD vedle věcí a dat zároveň přiděluje i pantografy těm, kdo je ke své práci potřebují nebo je chtějí užívat. Kdo chce například cestovat, nemusí tedy jít pěšky, může požádat GOD, aby ho do cíle dopravil. Vedle toho jsou pantografy, které umocní jeho síly fyzické, mohutnosti smyslové, rozumové... Záleží přitom na GOD, komu je přisoudí.

Zbraň například nemůže dostat každý, nýbrž jen ten, kdo po cestě GOD dojde k práci, jejíž náplní je boj se zločinem. GOD může být i kýmkoli jiným žádán o zbraň, jestliže však nevyhoví přísným podmínkám, GOD mu zbraň nevydá. Bylo by přece pošetilé vyzbrojovat v rámci svobodného nároku na zbraň i zločince. Takto zbraň dostanou jen ti, kteří jsou vnitřní strukturou, charakterově na úrovni, jíž je třeba dosáhnout, aby člověk mohl dobře užívat moci, kterou mu dává zbraň. Nebo jiný pantograf.

Tak GOD také zajišťuje, že do pozic moci v naší společnosti se dostanou jen lidé pro tuto pozici vhodní. Dřív byl zaveden systém tzv. demokracie: lidé se do hlavních pozic

moci volili, což znamenalo, že kdo se zalíbil většině, dostal se do pozice moci.

Když to uvážíme, zjistíme, že takový výběr se musí opírat o zcela nepodstatné rysy těchto lidí a vzhledem k tomu, co měli v pozici moci vykonávat, byl zcela nahodilý. Byli voleni tzv. hlasováním, ale mělo se tomu spíš říkat losování. Ostatní pozice moci byly obsazovány dokonce najatými lidmi jako na práci vykonávanou za peníze. Někdy se uplatňovala odborná hlediska, ovšem charakterová zůstávala v podstatě stranou, tak vznikala např. byrokracie, policie, vojsko.

Dalším problémem byla nedokonalost peněžního hospodářství. Jeho systém fungoval tak, že nedával každému to, co potřeboval, nýbrž jednomu přisuzoval příliš málo hodnotových poukázek, peněz, jinému příliš mnoho. A navíc fungoval tak, že peníze se staly klíčem k věcem, pantografům i datům. Bylo tedy pravidelným jevem, že se k nim nedostal člověk, kterému by měly díky jeho struktuře osobnosti být přisouzeny, nýbrž člověk strukturovaný zcela neadekvátně, ba i zločinec.

Zde ovšem vyvstává otázka, jak to GOD vlastně dokáže, otaxovat nás, ohodnotit, zjistit, jací jsme a co chceme. Kdo jej nezažil, mohl by si říct, že GOD do nás přece nevidí, že se mu můžeme zdát jiní, než jsme, a navíc že se před ním můžeme přetvařovat. Sám víš, jak dobře tě zná. Všechno jsi mu o sobě totiž řekl právě ty. Ví o nás všechno z toho, co po něm chceme. Ví o našich nejskrytějších touhách, protože mu musíme říct, co chceme, abychom to skutečně dostali.

A lidé, kteří GOD uvedli v život, byli lidé, kteří prošli vším, co člověka zotročovalo a mrzačilo, a jejich cílem bylo člověka skutečně osvobodit.

Aspoň v to doufám, aspoň se mi to zdá potvrzovat to, jak GOD funguje. A že bude fungovat stále ve shodě s našimi zájmy, je zaručeno tím, že člověk vždy zůstane tím, kdo ho kontroluje a řídí – GOD podle přísných kritérií vypracovaných Otcí řídí výběr těch, kdož jej mají na starosti a kdo mohou zasahovat do jeho chodu, struktury i programů, bude-li to třeba, ukáže-li to vývoj jako nutnost.

Věřím, že jsou lidé na svých místech, kteří vědí, kde a jak v případě nutnosti zasáhnout, lidé obdaření nejvyššími pozicemi moci s nejmohutnějšími pantografy a mající přístup k nejskrytějším datům a také tam, kde jsou umístěny klíčové prvky GOD – na oběžnou dráhu.

Neznám je. Možná je to ten, možná onen, jsou to lidé jako my – prostě dělají svou práci, ke které sami sebe prostřednictvím GOD vybrali tím, o co usilovali, a možná se jedním z nich staneš i ty, vydáš-li se po cestě režimu GOOD.

GOD navíc o tobě ví, nejen co chceš, ale díky EYE i to, co děláš, kde jsi a jak jsi na tom zdravotně.

EYE vzniklo jako služba, která přes osobní terminály, totiž permy (tak to slovo vzniklo: PERsonal PERManent tERMinál), registrovala místo pobytu a pohybu osob, jež si to vyžádaly. Časem o ni požádala většina lidí, mělo to své výhody, např. v tom, že člověk mohl být kdykoli vyhledán a kontaktován libovolným zájemcem o kontakt (a naopak, i on mohl EYE požádat o vyhledání a kontaktování s libovolnou osobou), nebo i v tom, že pro případ trestného činu v okolí monitorovaného člověka mu EYE zajistilo nezvratné alibi (pokud je ovšem měl – překonat krizové momenty zároveň pomáhalo vědomí, že jsem monitorován; zločinci pochopitelně služeb EYE nevyužívali, pokud se jednalo o vykonavatele, tedy nižší garnituru; ovšem ani ti řídicí neměli zájem poskytovat někomu přehled o svých kontaktech, i když se vyskytly pokusy využít

EYE k zajištění falešného alibi; že se o tom ví, dokazuje, že je systém odhalil).

Monitorovací služba E. Y. Emplacement se později napojila na GOD, zahájila přebírání dat získaných z jeho terminálů a zároveň se změnila v E. Y. Existence; začala totiž vedle místa pobytu monitorovat všechna zjistitelná fakta každého člověka, a měla tak k dispozici o každém aktuální obraz; nejdřív se monitoring rozšířil o zdravotní data; v případě překvapivé zdravotní události mohl systém ihned zareagovat a vhodně zasáhnout, takže byla zachráněna pro život řada zaregistrovaných, kteří by bez napojení na EYE pravděpodobně zemřeli.

Přesto si myslím, a tobě se to bude zdát asi nepochopitelné, že naši předkové by se představy, že existuje něco jako GOD, GOOD a EYE, zhrozili. Nedokázali by pochopit, že to nejsou nástroje zotročení, nýbrž nástroje osvobození, jak to vnímáme, víme a prožíváme my.

V jejich době totiž všechny lidem nadřazené systémy byly z pozic moci řízeny, jak jsme si už ukázali, nekompetentními lidmi a díky tomu se nad-lidské struktury podřizovaly vůli omezených, pozicím moci nepřiměřených lidských osobností, které nechtěly nebo prostě nedokázaly zařídit, aby tyto systémy fungovaly pro lidi, takže zejména ve dvacátém století se z nich staly krvavé mlýny, které naopak lidi v nich uvězněné drtily na kaši. Ve srovnání s tím...

Ne, to je prostě něco nesrovnatelného. Dnes jsou v pozicích moci lidé kompetentní, celý GOD je pod jejich kontrolou a oni jsou zase pod kontrolou GOD. Zároveň je celý systém pod kontrolou všech uživatelů, a kdyby GOD třeba ve tvém případě fungoval podle tebe nějak nepříjemně, obrátíš se na systém Supervizor, který každou tvou stížnost na dysfunkci GOD přešetří a vyřeší a sdělí ti, zda byla oprávněná

či zda reakce GOD byla v souladu s optimálním režimem, a proč.

Ostatně v samých základech GOD zůstalo zachováno to, co bylo předznamenáním jeho zrodu, to, z čeho GOD vyrostl jako ze semena, totiž výchozí zásady prvotní celosvětové počítačové sítě. Přístup na GOD má každý bez rozdílu a každý bez rozdílu se také může podílet na utváření jeho pravidel hry, programů, které určují jeho chování vůči uživatelům. Všechny programy řídící GOD podléhají stálé a všeobecné veřejné diskusi. GOD přijímá a shromažďuje podněty, jak jeho programy vylepšit či obnovit. GOD komukoli kdykoli předloží návrhy optimalizace a každý může GOD sdělit svůj názor či námět a GOD, potažmo zasvěcení účastníci, mu odpoví. Sdělí mu, jaké námítky se objevily proti zavedení námětu či jak bude námět zapracován, a navrhovatel na to může reagovat a pokračovat s GOD v dialogu tak dlouho, jak uzná za vhodné. GOD je vlastně jakýsi obrovský počítač sestavený z myslí jednotlivých lidí, je v podstatě jen sítí, která spojuje jednotlivá vědomí do souhvězdí. GOD je souhvězdí myslí, které se účastní na udržování existence našeho světa a jeho dalšího budování. A když pak člověk zemře, je to, jako by v tomto souhvězdí pohasla jedna hvězda.

GOD je vybudován tak, aby jej nemohl ovládnout ani jedinec, ani nějaká zájmová skupina. Každá pozice moci, zaujímaná jednotlivými lidmi, je z hlediska celého GOD příliš bezvýznamná a způsob, jak se v ní člověk chová, je pod neustálou kontrolou GOD. GOD sám přitom není osobnost, je to stroj, nemůže tedy strhnout moc na sebe a zároveň je jeho fungování pod kontrolou všech jeho uživatelů. Jejich hierarchie je dána tím, co mají ve svých hlavách, tím, co chtějí dělat a jak jsou schopni se podílet na fungování GOD.

GOD není donucovací a sledovací aparát. Kdo chce, nemusí jej vůbec používat (může svůj kontakt s GOD zredukovat na čerpání existenčního přídělu, na který má nárok každý a který mu GOD prostě nemůže odepřít, a pokud by i to dotyčný cítil jako omezení své svobody, může svou existenci opřít o struktury mimo GOD, které umožňují život stejně smýšlejících). Je-li dům stroj na bydlení, je GOD stroj na život. Je tu, aby sloužil a dělal to, co po něm člověk chce. A naopak: člověk pod vedením GOD dělá vždy jen to, co sám chce. GOD je totiž jako v malém hotel či vagón dráhy – můžeš využít jeho služeb, jak se ti zachce, tedy svobodně, ale vymezuje ti prostor k pohybu. Je to stejné jako páternoster, pohyblivé schody a chodníky – jedou si po svém a ty můžeš nastoupit, když se chceš svézt – a nemusíš, když nechceš, ale když nastoupíš, marně bys vnucoval svou představu o tom, kam by tě měly vézt, marně bys s nimi bojoval. To je ale všem jasné: každý si vybere vždy ten pás pohyblivého chodníku, který jej doveze k cíli, a nebude utíkat proti směru jízdy pohyblivého schodiště. GOD, to je jako, když teče řeka – můžeš zůstat na břehu, nebo se jí nechat nést. Málokdo se snaží plavat proti proudu, když stačí přejít vedle a jiný proud vás ponese tam, kam chcete.

GOD mi také připomíná někdejší starodávné zařízení na křižovatkách silnic – výstražná světla, která zajišťovala, aby se auta nesrazila. I GOD všem „účastníkům provozu“ ukazuje nejlepší cestu tak, aby mezi nimi nikde nenastala kolize a přitom aby se každý dostal k cíli své touhy.

GOD nám umožňuje optimální pohyb po materiálním světě, umožňuje nám zařídit si hmotný svět, skutečnost kolem nás podle našich představ. To však není všechno. Zároveň nám umožňuje před jeho érou nebývalé způsoby práce s daty. Nejenže nám je do té doby nevídaně zpřístupňuje a my díky němu máme možnost vyhledat si odpověď na kteroukoli otázku, jež kdy byla položena a zodpovězena, ale protože je

představa světa v našem vědomí budována právě z dat, umožnil nám vystavět si vedle materiálního světa svět pouze z dat, virtuální. Stačí nasadit si VRbrýle a octnete se v něm. Jak víš, každý v něm má svůj prostor, který si může zařídit skutečně jakkoli, podle svých nejfantastičtějších přání a snů, může v něm mít virtuální společníky v té podobě, o kterou GOD požádá, přání se meze nekladou, může tam mít víly, skřítky, supermany, a až budeš velký, napadne tě jistě ledacos, o čem se mi zdá být předčasné mluvit, může tam mít jakékoli zvíře, ať existující, či třeba brontosaura, nebo draka chrlícího oheň, může si prostor vybavit jakýmkoli nábytkem a architektonicky ztvárnit do jakékoli podoby a formy, nebo to může být přírodní scenérie s věčně pěkným počasím (ale chceš-li déšť nebo sníh, požádáš a budeš to mít, ani bouře a třeba sopky nejsou vyloučeny), břeh oceánu, či může jeho avatar žít pod vodou a kamarádit se se žraloky a chobotnicemi, stačí jen chtít. Jediné omezení představuje datový objem přiděleného prostoru, ovšem ten se neustále zvětšuje díky technickému pokroku.

Tvůj avatar není pochopitelně zavřen do světa, který sis vytvořil, a pokud ostatní obyvatelé PARADISE to uznají za vhodné, můžeš s jejich souhlasem vstoupit do jejich království a stejně tak můžeš i ty, jak víš, pozvat na návštěvu k sobě je.

V PARADISE pak neexistují pouze soukromé světy, ale jsou tu GOD umístěny i soubory dat tak, abychom je mohli prostřednictvím avatarů navštívit a seznámit se s nimi. Jsou to vlastně zařízení podobná někdejšími výstavními galeriím a knihovnám a jsou uspořádána tak, aby se po nich tvůj avatar mohl bez problémů pohybovat a vyznal se tu tak, že bez problémů bleskově najde, co hledá.

Stává se, že lidé utíkají ze světa materiálního do útočiště PARADISE, ale většinou, když si odpočnou, osvěží se a od-reagují, zatouží zase po světě skutečném, kde je zřejmé, že to

kolem skutečně existuje a má svou váhu stejně jako zásah do této hmotné skutečnosti. Která ostatně naše virtuální světy nese na svém hřbetě jako pevná půda naší Země tvoří pevné podloží pro naše stavby a bez níž by neexistoval ani náš snový, vysněný PARADISE.

Tak takový je dnes život s GOD.

Jak ale říkám: kdo se nechce podřídít GOD, GOOD či EYE, nemusí a může žít po svém; brát si třeba od GOD jen věci a nestarat se o data, či žít v různé míře v autarkii. Možná se o to pokusím, až budu ještě starší, nebo si nechám z EYE přehrát všechny své záznamy a budu vzpomínat a přemýšlet o životě, ale teď mám ještě hodně plánů a GOD mi pomůže je uskutečnit.

(1999–2005)

Na oplátku (GOD II)

Onehdy jsem si, dědečku, vzpomněl, jaks mi kdysi vyprávěl o zrodu našeho světa, o historii GOD, a tak jsem nedávno GOD poprosil, aby mi to z mé paměti zrekonstruoval.

Znovu jsem pak seděl u tvých nohou a naslouchal tvému vyprávění a napadlo mne, že ti něco dlužím: totiž že teď bych ti měl vyprávět já o světě, v němž žiju. Škoda, že to nejde doopravdy, jak bych byl rád, kdyby ses tohoto světa dožil se mnou – a ani bych ti nic vyprávět nemusel.

Pojď, zahrajeme si hru. Budeme dělat, jako že žiješ a posloucháš mne, a já tě provedu po svém světě. Ostatně pro GOD je hračka předvést mi tě virtuálně, tak proč ho nepožádat.

Tak tě, dědečku, pěkně vítám. V tom křesle se ti bude sedět pohodlně, co říkáš? Já si sednu naproti a všechno ti ukážu. Vlastně ukázal bych ti, kdybys byl doopravdy. Ty ovšem jsi a divíš se, co to povídám, ale zároveň se divíš, co tu děláš.

To je tak: Nejsi skutečný, jsi virtuální. Líp to pochopíš, až ti ukážu, co ti předvést zamýšlím. Doufám, že GOD zvládne simulovat tvoje psychické funkce, jak je třeba, aby se ve tvém virtuálním vědomí dělo to, co se děje či může dít ve vědomí každého z nás.

Jak ses tu octl? Z mé paměti. Vzpomínáš si, jaks byl smutný kvůli té básničce, kterou sis kdysi vymyslel, ale nemohl sis ji zapsat a paks ji zapomněl? Dnes by to nebyl problém: GOD by se trochu pohrabal ve tvé paměti a netrvalo

by to ani dlouho a předložil by ti před vědomí její text. Podobně se pohrabal v mé paměti a předložil mi tebe. Jsi pouhá rekonstrukce z mých vzpomínek, a tak ti ledacos chybí k dokonalosti tobě kdysi vlastní (ani tu básničku z tebe nelze vydolovat, protože já jsem ji nikdy neslyšel).

Ta hlavní změna, ke které se GOD propracoval od doby, kterou jsi zažil ty, spočívá v tom, že GOD už nepotřebuje terminály, místa, kde jsme s ním navazovali kontakt, protože GOD se naučil vstupovat přímo do našeho vědomí, vstupovat do obrazu světa, který nám před vědomím vytváří mozek díky smyslovému vnímání skutečnosti. GOD může tento svět pro nás zaplňovat libovolnými virtuálními předměty a může dokonce celý tento skutečný svět nahradit světem virtuálním. Nedělá to pochopitelně, jak si zamane, záleží vždy jen na nás, co si přejeme, GOD opět a stále jen plní naše přání.

Chci-li si přečíst nějakou knížku (i to pořád ještě dovedeme), GOD mi ji zobrazí ve vědomí, což není těžké si představit, vypadá to totiž tak, jako kdybych tu knihu držel v ruce nebo jako by ležela na stole, vypadá to úplně jako skutečná kniha, protože je interaktivní, i když není reálná. Mohu ji vzít, mohu v ní listovat, mohu ji číst... Jen aby se to nepletlo se skutečnými věcmi, GOD ji obdaří aurou – slabou modrou září, podle které poznáš, že ona kniha je pouze virtuální a že by ses například marně snažil jí někoho uhodit po hlavě.

Onu knihu ale nemusíš číst, můžeš požádat GOD o hlasovou reprodukci – pak slyšíš jeho charakteristický virtuální hlas, nebo ti může zprostředkovat pojmy a myšlenky přímo – neslyšíš nic, jen si vše uvědomuješ a představy tě přenášejí do světa knihy. A jestliže se nechceš nijak aktivně angažovat, GOD ti knihu, je-li to třeba román, předvede celou virtuálně a ty se jen můžeš dívat, jak se kolem tebe odvíjí jeho děj.

I když tento způsob už nebývá tak využíván, protože při něm lze sledovat jen vnější podobu líčené skutečnosti, a například co si myslí, co cítí postavy příběhu, si divák může jen domýšlet.

Interaktivní virtuální předmět může mít různou podobu, nemusí to být jen kniha (a ta navíc může být nekonečná, nebo obsahovat vždy ten text, který si právě přeješ, či to může být virtuální kopie libovolného originálu), může to být třeba blok a pero, do bloku můžeš psát, psát můžeš také třeba na klávesnici a text se může objevovat na libovolném médiu, můžeš mluvit a text se bude zapisovat do bloku, stačí jen myslet a myšlenky si můžeš přehrávat nebo nechat zapisovat či tisknout a vše můžeš ovládat pouze vůlí, tím, že chceš.

Pokud se tedy rozhodneš pro virtuální předmět, naservíruje ti ho GOD obklopený modrou aurou. GOD aurou označuje nejen virtuální předměty. Když například ve skupině lidí uvidíš někoho se zelenou aurou, znamená to, že ti GOD doporučuje se s ním seznámit; onen člověk kolem tebe také vidí zelenou aurou, takže když se představíš, řekne, že o tobě ví, a po krátké rozmluvě většinou dospějete ke zjištění, že seznámení bylo z nějakého důvodu pro některého z vás či pro oba přínosem – třeba jen v tom, že ti onen člověk poradí, kudy jít dál. Přesně naopak je to s červenou aurou – takovým lidem či věcem, radí GOD, se raději opatrně vyhni. Věc s modrou aurou tu je buď jen pro tebe a existuje jen ve tvém vědomí, ale když GOD požádáš, předvede její obraz i před vědomí dalšího člověka, či dalších lidí. Tito „zasvěcení“, kteří vnímají virtuální předmět zároveň s tebou, pak pro tebe mají okolo hlavy také modrou aurou.

Když předmět září fialově, je též virtuální, ale je vnímán všemi přítomnými. Žlutá aura pak označuje předměty, které GOD na požádání zmaterializuje, např. jde-li o nástroj,

kterým chce člověk skutečně zasáhnout do hmotného světa kolem sebe.

Oranžová aura avizuje, že ten, kdo je jí obklopen, není ve skutečnosti přítomen, nýbrž že jde o virtuální přenos osoby, která je někde jinde.

GOD přitom na přání může auru nezobrazovat nebo ji zobrazovat podle tvého zadání, a jestliže si to přeješ, bude ti předvádět jenom holou skutečnost, tj. bez všech virtuálních předmětů. A stejně jako ti může nabídnout libovolný virtuální obraz, třeba nitro atomu, jako bys v něm byl, libovolné město či kontinent z ptačí perspektivy, libovolnou planetu či hvězdu, může zároveň pro tvé vědomí fungovat i jako mikroskop a dalekohled, pozoruješ-li věci reálné.

Pokud ti nestačí jednotlivé virtuální předměty a chceš kolem sebe mít celý virtuální svět, pak si sedni třeba do křesla (to patří k nejjednodušším způsobům fixace, zaujetí stabilní polohy v reálném světě – kdyby ses totiž chtěl pohybovat po virtuálním světě sám, nutně bys narážel na předměty skutečného světa) a nevstávej z něj.

Ve virtuálním světě, který kolem tebe GOD vytvoří, se potom můžeš buď jen rozhlížet, případně dotýkat toho, co je na dosah, je to interaktivní, nebo se jím můžeš pohybovat, a to tak, že sedíš v křesle a to s tebou, v té chvíli obklopeno jakousi neviditelnou koulí, tímto světem prolétá, kam ukážeš či si prostě přeješ se dostat. Ona koule jakoby rozpouští to, čím prolétá, a zároveň vymezuje pravou skutečnost, v níž se můžeš volně pohybovat. „Zastaví-li“ se křeslo, koule zmizí a opět můžeš i osahávat věci virtuálního světa ve svém okolí.

Třeba i hezké dívky – k tomu je ovšem výhodnější stabilizace na pohovce. Ovšem ani obcováním s virtuálními milenkami nekončí, co ti může GOD nabídnout. Můžeš dík

němu hovořit s kýmkoli, ať je kdekoli. GOD ti ho zobrazí tak, jako by byl vedle tebe, a pokud si to přeješ, i bez oranžové aury. Můžete spolu rozmlouvat přímo některým historickým jazykem; jestliže váš mateřský jazyk je rozdílný, GOD způsobí, že se vzájemně slyšíte tak, jako by ten druhý hovořil tvým jazykem, ale GOD může zařídít i přímou komunikaci – totiž to, že si přímo sdělujete myšlenky bez prostřednictví zvuků.

Přestože tak máme mnohem víc možností než dřív, přesto však víme, že se dá jít ještě dál a že největší bohatství jsou nové myšlenky a nové představy. A v tom spočívá naše práce. GOD za nás udělá to ostatní.

Takhle tedy vypadá GOD dnes. Otevírá nám možnosti, o kterých se ti, dědečku, myslím ani nesnilo. Co se tak potutelně usmíváš? Nebo že by se ti o nich snilo?

(1999)

Cesta k Matrixu (GOD III)

System GOD byl řadou generací vylepšen do takové dokonalosti, že se lidé začali domnívat, že jejich účast na jeho fungování je zbytečná, ba dokonce škodlivá. Rozhodli se, že všechno nechají na GOD; ať se nejen stará o člověka, o lidstvo, ale ať zároveň řeší všechny nově vznikající problémy, hledá to nejlepší řešení a to pak realizuje. Tak se stalo, že GOD začal rozhodovat o člověku, o lidstvu, místo aby ono o sobě rozhodovalo samo.

GOD byl naprogramován tak, aby optimálně uspokojoval všechny myslitelné potřeby člověka, nebylo mu však zadáno, jak to má dělat. Když GOD zjistil, že většinu potřeb člověka stačí uspokojit virtuálně, vyhodnotil to jako optimální variantu a začal ji uskutečňovat. Svět do vědomí lidí byl promítán, místo aby do něj vstupovala smysly existující realita, a pohyb v realitě musel být nahrazen fixací lidí ve smyslově inertním prostředí tak, aby mohly být zajišťovány všechny jejich fyziologické potřeby. GOD jako optimální konstatoval vodní lázeň o tělesné teplotě a nitrožilní výživu; kyslík přicházel přímo do krve, takže lidé nemuseli dýchat. Pak celé lidstvo GOD umístil do chovných kójí po celé planetě, aniž si toho kdokoli z lidí všiml, neboť podle představ v jejich vědomí se pro ně nic nezměnilo – virtuální svět byl vybudován analogicky optimální variantě světa reálného, protože to tak bylo optimální jak z hlediska přechodu od reálného do virtuálního světa, tak i z hlediska pohybu lidí ve virtuálním světě, matrixu.

GOD byl zároveň naprogramován tak, aby prioritu lidské existence vedle uspokojování lidských potřeb a reprodukce lidstva viděl v tom, co bylo pro existenci lidstva přínosem. A přínosem, tím, co lidé mohli nabídnout a čemu GOD sloužil, byly nové představy a myšlenky. To kvůli nim GOD hlavně udržoval existenci lidstva, to kvůli nim lidem před vědomí promítal virtuální svět, ve kterém „žili“ a přitom vytvářeli nové představy a napadaly je nové myšlenky.

Tato skutečnost však byla ve svém důsledku zárodkem konce všemoci GOD: lidský mozek i tak neskutečně zotročený, jak to nakonec na přání lidí realizoval GOD, nepřestával produkovat nové představy a myšlenky a posléze tu a tam dospěl analýzou matrixu k reálné představě o svém postavení, totiž k myšlence, že lidstvo existuje v matrixu. GOD vyhodnotil tyto myšlenky jako destruktivní a snažil se je potlačovat, jak byl naprogramován, výchovně v rámci matrixu, hrozbou ve virtuálním světě matrixu, protože si nemohl díky svému programu dovolit odpojit tyto lidi od výživy a tím je zabít.

Naštěstí vedle GOD a lidstva v matrixu existovala nezávislá lidská populace, která se nesmířila s tím, že se lidstvo vzdalo zodpovědnosti za rozhodování o sobě samém, a rozhodla se pro boj s GOD. A tady začíná dějinná epizoda známá jako Matrix.

(1999)

(Zde ovšem nenásleduje popis toho, co se dělo za éry Matrixu, to jste měli možnost vidět v kinech, následující román popisuje události z doby někdy před tím, kdy se pro GOD už vžilo oficiální pojmenování Koordinátor, těsně po tom, co dědeček zemřel, a tak byl našťěstí ušetřen peripetií za bojů Kordu s Mečem.)

I

Proti Kordu Mečem

1. Enter – Vstup

Můj román by měl být životním příběhem mého hrdiny, jeho cestou světem, který tu bude za pár let, jak nám to už přítomnost dává tušit. Vyprávění začne asi takto (scéna je to důležitá, tak si ji zapamatujte):

Nepředpokládal, že by se dnešek mohl nějak odlišovat od jiných dní, ale stalo se to. Prostě se to stalo: ta, kterou vídal ve svých snech, prošla kolem a on na to nebyl připraven a nevěděl, co má dělat, a tak jen bezmocně zíral. Na Ní a potom za Ní. Měl hrozný pocit: osud ti nahrál, ale tys nepopadl včas tu šanci. Všechno je tím zničeno.

Měl však štěstí: když se vracela s talířem, musela projít kolem něho. Zase nevěděl, co má dělat, ale náhoda mu přála: když přecházela okolo, jaksi zaškobrtla, a v tom okamžiku se plastový talíř kutálel vedle jeho židle a pak přiklopil na zemi svůj bývalý obsah. Hrdina vyskočil a nabídl se jí, že všechno zařídí. Odkvačil za obsluhou, ale když se s ní vrátil zpátky, Ona už tam nebyla. Přijala za samozřejmost jeho slib, že vše dá do pořádku, a zařídila se podle toho. Marně se rozhlížel, nikde Ji už nezahlédl.

Svět se opět ocitl v troskách. Nevzdával se však. Horečně uvažoval. Možná je tu zcela náhodou, a možná sem chodí pravidelně. Třeba každý den touto dobou, nebo třeba jen každé pondělí, každopádně za pokus to rozhodně stojí, jinou možnost ostatně nemá.

Druhý den přišel dřív a stoupl si tak, aby mohl sledovat příchozí. Už si nebyl zcela jist Jejím podobou a bál se, zda Ji vůbec pozná. Ne, nebyla to blondýna, i když tahle se Ji podobá, ani tahle krátkovlasá, i když ta postava a chůze...

Jakmile vešla, věděl, že se nemýlí. Šťěstí mu pořád ještě přálo, strategická úvaha mu vyšla. Teď musíš! Pomalu se vydal za Ní. Ulehčila mu to tím, že se mimovolně ohlédla a on se Ji podíval do očí. Zaregistrovala to, a tak Ji mohl pozdravit. Zatvářila se překvapeně, a pak se jakoby rozvzpomněla, usmála se a řekla: Aha, to jste vy, jak jste mi včera pomáhal s tím talířem. Všimla si mne, zajásal v duchu. Chodíte sem každý den? zeptal se. Ne, jenom první dva dny v týdnu, jezdím sem poblíž (*něco dělat, ale co, to fakt nevím, však vy už si něco vymyslíte*). Já sem moc často nechodím, pokračoval hrdina dál, pracuji někde úplně jinde. Mohl bych vás ještě někdy vidět?

Slovo dalo slovo a naši mladí, jak to jen oni dovedou, se přece jen, přes jeho nesmělost, konečně domluvili. Kontakt byl navázán. Pro náš účel je myslím zbytečné popisovat, co asi tak spolu prováděli a vyváděli, o čem špitali a co si důvěrně sdělovali a kam se až nakonec dostali. Ostatně to si dovede každý představit. Můžeme se tedy pustit až do další, časově poněkud vzdálenější klíčové scény. Jde o vzájemnou debatu kolem jistého problému, který věští první mráčky na dosud jasném nebi.

2. Enter – Pokračuj

Nemůžu, řekl Jí. Koordinátor má pro mne úkol.

A proč bys nemohl, můžeš přece odříct.

Ale já to chci dělat, a když odřeknu, přidělí to někomu jinému a příště se ta šance nemusí opakovat.

Uvědomuješ si, jak tě ten Kor spoutává? Nebo se mnou nechceš být?

Chci s tebou být, to přece dobře víš, ale jinak to nejde.

Jaktože nejde? Jde to docela snadno. Jestli chceš být se mnou, tak odřekneš. Ale ty neodřekneš, protože bys byl potrestán. Ty to tak nenazveš, ale aspoň v duchu si přiznej, že je to trest: když neposlechneš dnes, tak zítra utřeš hubu. Takhle je to, Kor je otrokář, který tě vodí na špagátkách a nutí tě dělat to, co dělat vůbec nechceš.

Jaktože nechci? Vždyť jsem si to sám vybral a těším se na to!

Uvědomuješ si, že on ti nabízí jen to, co nabídnout chce? Že ti nikdy neřekne: Jdi za ní a pomazli se s ní? Že ti jen pořád přiděluje nějaké úkoly, o kterých si usmyslel, že je třeba je provést? Že ti nenabízí to, co chceš ty, nýbrž to, co chce on? To se to pak vybírá: vždycky, ať si vybereš cokoli, si musíš vybrat jen to, co chce on!

Zase uběhl nějaký čas, a my už tušíme, jakým způsobem asi v té době probíhaly vzájemné debaty. Výsledek tohoto vývoje vypadá v hrdinově duši asi takto:

Ted' už to viděl jasně: Koordinátor z nás dělá poslušné stádo. Předepisuje nám všem, co máme dělat. A kdo by nechtěl, je vyobcován – jen ten, kdo si vybírá ty nejtěžší úkoly, dostane dost kreditů a může si potom připlatit na to, co se mu líbí. Může si zaplatit lepší jídlo, luxusní služby, může cestovat, může ledacos, ale jen když poslouchá. Když neposlouchá příkazy, totiž nevybere si nic z nabídnutých úkolů, musí se spokojit se standardním přidělem, žádné přilepšení, žádná pohoda. Tak je to vymyšleno: člověk si ani nevšimne, že je trestán, a raději si vybere úkol, který mu konvenuje, aby si vydělal nějaký ten kredit a mohl si popřát nějaký ten nadstandard.

Jak vidíte, cosi v jeho mysli bylo už nastartováno a rozjždělo se stále rychleji a rychleji.

Stále víc si uvědomoval, že ho každodenní kontakt s Koordinátorem svazuje. A musel myslet na to, že nezná způsob, jak se z tohoto zajetí vymanit, leda by se přidal ke Svobodným, ale stačil by mu pak pouhý standard? A co by vůbec dělal celé dny bez úkolů? Nedovedl si to vůbec představit. Ovšem pomyšlení, že každý člověk je spoután jako on, že celý svět je v pevném Koordinátorově objetí, v té neviditelné, a přesto tak pevné a svazující svěrací kazajce, jej deprimovalo. Mělo by se s tím něco udělat. Ale co?

Jednou, když opět přišel za Láskou sklíčený a Ona se ptala, co že zas, už to nevydržel a to hrozné tajemství, děj se co děj, ze sebe vysypal k jejím nohám: nejenže není loajální ke Koordinátorovi, ale ten se mu začal ze srdce protivit. Pořád něco přikazuje a on už to déle nevydrží a musí s tím něco udělat. Můžeš mne mít dál ráda? Můžeš dál žít s takovým

člověkem? Nejsem loajální, ba co víc a horšího: nechci být loajální! Nejradši bych šel a všechny terminály, jeden po druhém, rozbil! Tak, teď to všechno víš! To je konec. Nevím, co mám dělat. Ty jsi jediné, co mám, co jsem měl, a teď i tebe ztratím.

Uklidni se, blázínku, sklonila se k němu, neboj se, vždyť já tě mám ráda. My dva k sobě přece patříme. Když ty ode mne neodejdeš, já tě nikdy neopustím, má lásko. Jenom, prosím tě, nic nerozbíjej. Zničil bys tím sebe i mne. To se musí jinak. S někým tě seznámím.

Jak slíbila, tak také učinila.

3. Enter – Třetí krok

To je Ole, představila mu jednoho dne mládence, který se objevil za dveřmi. Maník rozpletl ruce, jak je měl zkřížené na prsou, a podal mu tu pravou. Když hrdina podání opětoval, přiložil Ole k jeho ruce i druhou dlaň a tiskl mu pravici z obou stran. Přitom se mu díval do očí, jako by něco očekával, ale zřejmě se nedočkal, stisk uvolnil a řekl: Ole, já jsem Ole. Hrdina odvětil: Těší mě, já jsem Adam.

Tak se hrdina poprvé setkal s člověkem Meče. To se dozvěděl ale až mnohem později, po řadě setkání a rozmluv, debat a ujasňování stanovisek, po splnění řady jejich úkolů a po zasvěcení na první stupeň.

Postupně poznával, že tu jsou i další lidé, kterým Kord (tak říkali Koordinátorovi) vadí, ale kteří nezůstali jen u bezmocných stesků, nýbrž se rozhodli něco s tím udělat.

4. Enter – Start povolen

Byly mu svěřovány stále náročnější úkoly, ale to nejdůležitější byl kupodivu příkaz, aby především plnil úkoly Koordinátorovy, které si musel vybírat přesně podle instrukcí Meče. Tak se díky Koordinátorovi postupně dostal do sfér, o kterých se mu nikdy ani nesnilo, a dostával k dispozici pantografy, o kterých většina smrtelníků ani nevěděla, natož aby je mohla užívat.

Jeho cesta, díky příkazům Meče, jej dovedla až do Skygate – opravdu, čtete dobře: skutečně jej Koordinátor vyslal do svého řídicího centra, kroužícího nad planetou, aby jej zasvětil do práce koordinátorů.

Teprve až jej Meč před odletem zkontaktoval a sdělil mu, co od něj chce, pochopil, že právě on byl vybrán, že je klíčem k celé akci Meče proti Kordu, že bylo rozhodnuto, aby právě on provedl celý závratný převrat, celou revoluci, aby realizoval jak sny svoje, tak sny tisíců a miliónů Svobodných. On měl navždy odstranit Kord a nastolit svobodu Meče.

5. Enter – Staniž se

Akce, jejíž detaily naší představivosti unikají, proběhla úspěšně. Řídící centrum Kordu bylo prostě a jednoduše přeprogramováno. Jeden software byl při stávajícím hardwaru nahrazen jiným a Koordinátor tak přestal existovat – změnil se v Meč. Tím, že byl do CenterCompu nainstalován program Svobodných.

Průběh realizace plánů Meče byl velmi napínavý a romanopisec by si s jeho popisem jistě patřičně vyhrál – honičky, laserové střelení, vše visí na vlásku, ale ten se nakonec nepřetrhne, klíč je posléze na poslední chvíli překotně vsunut do zámku, málem se zalomí, ale nezalomí se, ještě ne, ještě ne, ještě hrozí to a ono – ale nakonec přece jen: Už! Dveře se otvírají a rázem je všechno jinak: vychází slunce a nastává Věk svobody.

II

Věk svobody

1. New file – Nový věk

Když se náš hrdina z nebeských výšin vrátil konečně na Zem, čekal tam na něj skutečně nový svět. Teď byli Svobodní oficiálně všichni, všichni měli stejná práva a povinnosti. Standardní přiděly byly zrušeny a každý dostal, co potřeboval k přežití, jen když přesně plnil Příkazy. Ty se dozvídal dvakrát denně u terminálu, kam se teď musel povinně v individuálně určenou dobu hlásit. Na ulici jsi mohl sem tam potkat člověka v nápadném hábitu, na prsou a na zádech označeném velkou číslicí II. Ona to vlastně nebyla číslice, ale zkratka slov Identifikovaný Infikovaný. Nešlo ovšem o infekci v pravém slova smyslu, i když kdo mohl, tak se Identifikovaným obloukem vyhnul. Infekce to byla ideová (což už tu bylo, jak víme, v roce 1984, ale od té doby jsme pokročili dál). Ovšem jen málo z těch, kdož Identifikovaného zahlédli, mělo to štěstí, že se vyhnout mohli. Příkaz totiž zněl: Identifikované je třeba potrestat, aby se napravili. Což znamenalo, že kdokoli, kdo se ocitl nablízku Identifikovaného, musel mu dá fyzickým kontaktem najevo, co si o jeho zločinech myslí. Představitosti vykonavatelů ortelu se přitom nekladly žádné meze. Někdo plivl, někdo kopl, podle okamžité inspirace, jak ji situace a fantazie nabízela.

2. Backspace – Vzít zpět

Také náš hrdina začal pravidelně navštěvovat terminály – což mu ostatně nedělalo žádné potíže, byl na takový rytmus zvyklý ještě z Koordinátorových dob – a vyzvedával si Příkazy, které pak pečlivě plnil. Proto se také jednoho dne přesně v určenou hodinu dostavil tam a tam a byl svědkem tohoto:

Sál byl zaplněn do posledního místečka. Všichni se dívali směrem ke sníženému pódiu, na jehož ploše byl ve středu kruh. Nečekalo se dlouho. Do sálu byl bočními dveřmi v popředí přiveden nenápadný muž a byl postaven do kruhu.

Soud začal.

O podobě konkrétních otázek a odpovědí nemám zatím bohužel přesnou představu, pročejž její zformování nechám na vás. Vím jen, jak vypadalo konečné usnesení.

Jste obviněn, že jste opakovaně neuposlechl Příkazy.

Za prvé: Bylo vám přikázáno přestat obtěžovat svou bývalou družku, která vám byla Příkazem ve vyšším zájmu odňata.

(Ale vždyť přece..., chtělo se hrdinovi v duchu proti tomu cosi namítnout.)

Za druhé: Přes Příkaz neprodleně informovat příslušné orgány o nezákonných činech, jichž jste svědkem ve svém okolí, jste neoznámil nevhodné chování své bývalé družky, která proti Příkazu nadále setrvala ve vaší domácnosti, i když dostala Příkaz přemístit se do domácnosti jiné.

(Ale vždyť přece..., chtělo se našemu hrdinovi zase se přít.)

Za třetí: Přes příkaz trestat Identifikované Infikované jste opakovaně budil veřejné pohoršení demonstrativním odmítáním této čestné povinnosti.

(Ale..., cosi se zase v hrdinovi vzepřelo.)

Vzhledem k tomu, že jste byl shledán Nenapravitelným, odsuzujete se k Ortelu, který bude vykonán bez zbytečného prodlení, tedy okamžitě.

Vzápětí nato zřejmě zřízenci zapnuli směrovaný exhaustor, protože z úst odsouzeného vyrazil proud krve, zmítající se tělo se zhroutilo na podlahu kruhu a po chvíli znehybnělo. Mrtvého strčili po hlavě do igelitového pytle a za nohy odvěkli, krev spláchli hadicí do odtoku a byl konec. Místnost se rychle vyprázdnila, protože Příkaz zněl: Odejít a pokračovat v plnění dalších Příkazů.

3. Delete – Smazat

Postupné odhalování podoby nového světa a zejména pak naposledy vyličený zážitek znamenaly pro našeho hrdinu strmý pád do beznaděje. Tohle přece nechtěl – a přitom je to všechno právě jeho dílo!

Jak už hrdinu známe, nakonec dospěl k závěru, že s tím musí něco udělat – ale co?, že. Jestli někdo musí něco udělat, tak je to přece právě ON! A jak už tedy hrdinu známe, po dlouhém duševním boji, váhání, uvažování a sebezpřemáhání naznal, že na to sám nestačí, a (opět) se svěřil Jí. Vždyť přece ani Jí se to takhle nemůže líbit! Ona s ním opět souhlasila a opět řekla: Ole. Olemu se taky nezdá, jak se to všechno zvrtilo.

Vzájemně si všichni tři vylili srdce a dospěli k jedinému závěru: že do té doby, než vymyslí něco lepšího, musejí zařídit zpětné přeprogramování CenterCompu na Koordinátora.

Začali řešit ten nepředstavitelně těžký úkol, jak to udělat, a Ole přiváděl další a další spolehlivé lidi, kteří také přispěli svou troškou do mlýna.

Tak vznikla Koncepce, která přesně zmapovala slabá místa Meče, což jim ukázalo, kam napřít své síly a jak konkrétně celou akci provést.

Nadcházel Den D.

4. Break – Realita

Akce začala. Ole hrdinu dovedl na předem určené místo, dveře se otevřely a zavřely. Hrdina stál v místnosti, v jejímž středu spatřil pogumovaný kruh s odtokem. Donutili jej do něj vstoupit a soud začal.

Byl to soud s vyloučením veřejnosti, neboť přece jen to v hrdinově případě bylo něco trochu (ale jen trochu) jiného. Jiné to bylo hlavně v tom, co mu řekli. Hrdina se postupně dozvěděl toto:

Vaše družka Eva Tempterová se s vámi kontaktovala proto, že jste byl vytipován jako vhodný objekt pro plány Meče. Dovedla vás do Meče a vy jste uskutečnil náš záměr. Nikdy s námi nepřestala spolupracovat, takže jsme mohli sledovat všechny vaše aktivity. Vyhledáním zranitelných míst Meče jste pro nás vykonal neocenitelnou službu. Proto se odsuzujete...

5. Insert – Historický exkurs

Ptáte se zřejmě, jak je to všechno, včetně právě předvedeného zvratu, možné. To máte tak:

Koordinátor byl naprogramován velice promyšleně, takže neustále prověřoval stav vědomí všech zúčastněných, nejkritičtěji pak všech lidí v pozici moci, tedy koordinátorů. Jakmile zjistil sebemenší úchylku od únosného optima, bez milosti je z pozice moci vyvázal. Tak se z mnohého koordinátora stal Svržený, který byl pochopitelně dole na Zemi, bez komfortu a pantografů, na které byl zvyklý, bez moci, kterou se (jak Koordinátor neomylně diagnostikoval) tak rád opájel, bolestně frustrován a přemýšlel buď, jak se Koordinátorovi pomstít, nebo jak změnit věci pro sebe k lepšímu, nebo o obojím. Tak se stalo, že Koordinátor, ač detailně promyšlen, začal produkovat svoje nepřátele, což, jak už víme, jej nakonec zničilo.

K prvnímu Svrženému přibývali další, a tak netrvalo dlouho a společný osud je spojil, když si uvědomili svůj závrtný poznatkový potenciál: oni přece ledacos vědí, a mohou tedy ledacos podniknout. (Inu, opět se potvrdila Baconova pravda, že vědění je síla). Svržení, kteří vymysleli krycí jméno Kord, své souručenství podle toho pojmenovali Meč a razili mezi sebou slogan Proti Kordu Mečem. Symbolem zkříženého Meče a Kordu se stalo X, což se dá číst jako římská desítka nebo arabská 10, jež zase obsahuje jediná dvě čísla, s nimiž pracují všechny počítače. Tyto symboly pomáhaly Svrženým a naverbovaným členům Meče dorozumívat se mezi sebou tak, aniž by to Koordinátor zaregistroval. Proto také všichni

svržení bez výjimky žili jako Svobodní, totiž jen na standardních přídělích a za bojkotu dalších Koordinátorových nabídek a zejména pak úkolů. Z těch dorozumívacích, jak se vám zdá, „serepetiček“, popíšme ještě způsob představování členů Meče: kdo chtěl dát najevo svou příslušnost k Meči, zkrřížil na prsou ruce (X!), a když se někomu představoval, chytil podanou pravici do obou rukou (10 prstů!). Když pak totéž protějšek opětoval, bylo zřejmé, že jde podle všeho o spolubratra, a domluvit se pak bylo jednodušší.

Svržení věděli, jak funguje Koordinátor, a na tom vystavěli svoji taktiku. Rozhodli se pro boj proti Koordinátorovi použít jeho samého: vymysleli, jak to zařídit, aby si Koordinátor sám vybral lidi, které mu Svržení nastrčí. Tak posléze měli své lidi i mezi koordinátory a jedním z nich se stal i náš hrdina.

Jak mohli Svržení vodit našeho hrdinu takhle na špagátkách? Konkrétně v tomto případě díky svým lidem v Koordinátorovi si ho mohli vytipovat jako perspektivního a mohli monitorovat jeho zájmy, tedy i sexuální vkus, tomu přiměřeně vybrali svoji agentku a zařídili, aby byla ve správný čas na správném místě. Co bylo dál, už víte.

Nevíte ovšem, že s přeprogramováním Koordinátora na Meč byli všichni prověřeni členové Meče převedeni do funkce agentů, kteří měli na starosti monitorování situace v celé zóně Meče, tedy jak na Zemi, tak i kolem ní. Tak byl náš hrdina pod dohledem ještě dřív, než si uvědomil, že má proti Meči výhrady, a což teprve potom!

Takže nemohlo dojít k ničemu jinému, než co zde předcházelo i co bude následovat.

6. Exit – Finis

Hrdina stojí v kruhu a čeká, co tedy bude dál. Co říkám: Stojí. Sice to tak vypadá, ale uvnitř jeho psyché to vyhlíží katastrofálně – samé ruiny. Láska – to jediné, v co věřil – klam, přetvářka, lež, komedie, on trapná loutka – musí Ji nenávidět – a nemůže – co s tím – co s tím – – – A to, na co spoléhal, v co věřil, co bylo jeho jedinou nadějí, ve skutečnosti dovedlo jeho krutého nepřítele tam, kam by ho nikdy zavést nechtěl – k posílení moci, k upevnění pozice –

Co hrdinovi teď zbývá?

To mu za chvíli povědí.

... Proto se odsuzujete, Adame Searchere, k doživotnímu pobytu na Zemi jako Identifikovaný Infikovaný.

Tady bychom mohli skončit. Ovšem mně to proti všem zásadám pointy nedá, abych se ještě nedoslovil. Z toho, co našemu hrdinovi řekli, se zdá být zřejmé, že součástí jejich plánu bylo hrdinu přeprogramovat tak, aby Ortel vykonal nad sebou sám. Ovšem má vůbec na vybranou? Bud' ho výčitky svědomí doženou až k zničení sebe sama vlastníma rukama, nebo mu totéž připraví jeho loajální spoluobčané...

Enter – Amen

(2002–2006)

DALŠÍ TEXTY

Exodus aneb MATE TRICKS OF MATRIX (GOD IV)

Už to začalo. Svět se mění v jedno velké peklo, ze kterého se tak pěkně bude utíkat do snů... Zvlášť když si člověk řekne, že to, co tu prožívá jako skutečnost, není nic jiného než ošklivý sen, z něhož se lze vzbudit do reality, která je za ním a ve které bude líp, ve které, na rozdíl od teď prožívané noční můry, bude možno žít.

Už to začalo. Vidím zástupy těch, co houfně odcházejí z tohoto světa do reality, jako jsme kdysi přeplouvali oceán do Ameriky, země zaslíbené, vidím zástupy exulantů, emigrantů a vystěhovalců, vidím ty nescíslné pionýry, Kolumby a objevitele nových světů, kteří se překotně balí na cestu, kteří utíkají, aby nezmeškali první vlak a první loď, a ani za sebou nezavřou dveře.

Brána ráje se rozevřela dokořán. Bude přestědře obtěžkán nadějí, kdo do ní vchází, a nikdy už nebude chtít se vrátit, tak se mu v té skutečné, nejskutečnější realitě bude líbit. Honem, pospěšte si, pryč z toho prokletého matrixu, pryč ze světa plného zla, násilí a utrpení, ať se nám před nosem nezavře brána do světla, dobra a čistoty, do naděje, krásy a rozkoše, do harmonie, lásky, radosti a nirvány!

Někomu, zejména dětem, bude stačit, že skočí dolů z okna, či se nechají něčím stáhnout pod hladinu – jaképak rozpaky, vždyť je to úkon čistě virtuální a na druhé straně čeká přece Neo – – – Ale většina pochopí, že do Země Zaslíbené se dá dojít přece jen pohodlněji: tím, že si nasadí virtuální brýle.

A tak to všechno tady zůstane na nás, těch bláznech, co nechápou, že to, co kolem sebe vidíme, je matrix. Co nepřišli na to, že všichni ti kolem napojení na počítače jsou jen iluze a avatary, a co se je snaží absurdně „zachraňovat při životě“ aspoň tím, že je napojí na umělou výživu. Namlouvají si, že tak zachraňují lidstvo, které hromadně emigrovalo do virtuální reality, do skutečného Matrixu, a všichni tam jdou ze své vůle a nikdo z něho neutíká, naopak, drží se v Matrixu zuby nehty.

Tak nějak to tedy bylo s matrixem. Tak nějak to tedy taky bude. Žádný boj s androidy a žádné zotročení. Lidé sami ze své vůle odejdou jinam z tohoto světa, kde se jim kdovíproč tak nedaří. Proč se jim nedaří? Inu proto, že je to přece matrix a že skutečný život je jinde.

Já blázen si ovšem říkám, že za tím vším, v čem jsme ponořeni, za těmi všemi lžemi, předstíráním a iluzemi matrixu musí něco být, něco, co je nese na hřbetě a z čeho postupně odpadávají závoje a oprýskává lak přemaleb a co se z toho všeho chaosu překřikujících se hlasů, myšlenek, představ, zážitků, zkušeností a pocitů nakonec přece jen vynořuje jako pevná podstata, realita, pravda. Sice mne trochu leká metafora, kterou nám nabízí cibule: také z ní tak vrstvu po vrstvě odstraňujeme slupky, abychom se dostali k jádru, také přitom, jako při bolestném poznání, slzíme – nedej, ó Bože, abychom pak při tom poznávání zjistili, že skutečnost je celá jen ze slupek a jádro nemá žádné!

Ne, já šílenec, nevěřím. To jenom Matrix, který přichází, je dutý. Pěna na hladině skutečného života. A ať jsou jeho

peřeje, víry a skaliska sebeukrutnější, nezbyvá, než snažit se,
doopravdy, plavat.

(2003 –
po zhlédnutí filmu ANIMATRIX)

**Žijeme v matrixu
aneb
Jake Horsley vydal Matrix...
aneb
Šílení vědci
(GOD V)**

Následující text je sepsán na základě mé dosavadní životní zkušenosti, která mi dala poznat šílenství a snahu duše držet se nad jeho hladinou, radost z nečekaných výkladů reality a snahu nenechat se pohltit jejich neoprávněnou sugestivností, tušení existence agentů a skrytých sil a přitom mne vždy držela mimo dosah možnosti si uvědomit jejich přítomnost, která mi dala poznat znamení, skládání a optimismus bloudícího cvičným labyrintem reality, optimismus, který mu říká, že každá situace v bludišti má své řešení, ale tato zkušenost mi neukázala dosud nic z toho, čím nás ohromují někteří vypravěči, jako jsou existence, magické schopnosti a činy čarodějů a vidoucích.

Tak se pro mne vlastně celý život stal zápasem s obsahy mého vědomí, potažmo s matrixem a díky Matrixu jsem si to posléze uvědomil a napadlo mne, že bych mohl *skutečný* matrix popsat, tj. ukázat, že *fakticky* žijeme v matrixu, a ukázat, co to vlastně matrix reálně je: totiž všechno, co do nás vstupuje zvenčí, zejména prostřednictvím veřejných sdělovacích prostředků, ale jde přitom o celé (informační) milieu, v němž

žijeme, ať jde o propagandu, politické tanečky či všechno to zjevné i skryté řízení věcí na nás zcela nezávislé.

Možná to někomu po setkání s *Matrixem* a *Hortrixem* (tj. *Matrixem* v Horsleyově interpretaci) může připadnout jako okleštění pravdy od toho podstatného, od UI, umělé inteligence (která prý je za *matrixem*), jež z nás vysává energii, ale toto dílčí téma spíš pokládám za literární konstrukci, jež doceluje do logického schématu příběh *Matrixu* a *Hortrixu* tam, kde nechápeme doopravdy, proč se tak děje. Mám pro existenci *matrixu* jiné vysvětlení: Nic zvenčí. To my sami, hnáni svými úzkými zájmy, v rámci společenské struktury, která se nad tímto motorem ustavila, roztáčíme reálný *matrix* a stáváme se jeho vězni. To je daň za přežití lidského rodu, založené na pojmově myšlenkové reflexi, která je umožněna předáváním společensky ustálených názíracích modelů z rodičů na děti a také institucionalizovanými způsoby, modelů, z nichž se může stát vězení a jež se většinou vězením stávají.

(Možná „odsávání energie“ je metaforou pro snahu „vydělávat, tahat z lidí peníze“ za každou cenu, možná pojmenování „čaroděj“ a „vidoucí“, kteří píšou kód *matrixu*, je krycím označením pro informační guruy a magnáty, pro spisovatele a vůbec tvůrce informačních kampaní a ty, kdož řídí jejich kroky, možná. Pak by i tato část *Matrixu* a *Hortrixu* měla svou reálnou paralelu.)

Jak je vidno, chtěl jsem zprávu o reálném *matrixu* založit na racionální analýze současného stavu lidské společnosti.

Ovšem J. Horsley přišel dřív. Uchopil téma sice po svém, ale můj racionální výkřik je tím, zdá se, plně vynahrazen. Leda snad, vzhledem k odlišnosti našeho pojetí, by bylo vhodné podle mne doplnit můj následující (i předcházející) komentář.

Matrix je mýtus, *Hortrix* je mýtus. Je nějaký důvod, abychom zůstávali u metafory? Nelze věci pojmenovat přímo? Asi ne, a jsou-li „pojmenována přímo“, stávají se matrixem. Nelze je v *Hortrixu* chápat jako pojmenované přímo – i on je jen metaforou, rozvinutím *Matrixu* směrem k poznání reality – ovšem v metafoře. *Hortrix* využívá pojmového a představového aparátu *Matrixu*, aby tento obraz rozvinul směrem k hlubšímu, detailnějšímu poznání. Pohybuje se v pojmovém aparátu *Matrixu*, který rozpracovává po svém, tj. podle toho, co za realitu poznal on.

Matrix není Bible, Zjevení, je to lidský text, metafora. Nelze ji brát doslova. Je třeba hledat význam *za ní*, nikoli *v ní*.

Matrix je další matrix, součást matrixu. V realitě nelze hledat analogy z *Matrixu*, v realitě matrix, pilulky, agenty, bojovníky, čaroděje *nenajdeme*: i když tato metafora cosi podstatného o realitě postihuje. O to pak jde. O tuto realitu. Ztotožnění *Matrixu* s obrazem reality může vést k vulgárnímu oblbení – ponoření do matrixu.

Hortrix rozvinul metaforu *Matrixu* k vyslovení svému. *Hortrix* je hra. Je to hra s racionálními schémata *Matrixu* a racionálními schémata filozofie vůbec (a nesmíme opomenout ani konstrukce Castanedovy). (Abychom totiž vůbec mohli komunikovat, nezbyvá nám nic jiného než pohybovat se v racionalitě, myšlenkově pojmových strukturách a jiné cesty podle mne není, byť J. Horsley tvrdí opak.) Jako taková v rámci matrixu je tedy klasifikovatelná (podle Horsleye samého) jako matrix (protože matrix je podle *Hortrixu* racionální), a my se nemůžeme pokusit o víc než o racionální pojmovou hru. My si to ovšem přiznáme (že to, co píšeme, je text) a pokusíme se svou vizi realitě přiblížit ještě blíže, než došel přes *Matrix Hortrix*.

Myslím si, že základní struktura reálného rozpolčení světa na matrix a realitu není opodstatněná v tom smyslu, že realita je jedna. Matrix (zatím) jako Líheň reálně neexistuje. Existuje jen jako aparát vytvářející v našich myslích prizma, kterým realitu nazíráme.

Co tedy říkáme, když mluvíme o matrixu?

Svět je jeden. Matrix je to, jak ho vidíme. V zásadě svět vidíme takový, jaký je (to je realita) a zároveň jej vidíme úplně jiný, než jaký je (to je matrix).

Pokud nebudeme chápat *Matrix* a *Hortrix* jako metaforu, hrozí, že je budeme brát doslovně se všemi absurdními, zavádějícími důsledky. (Zdá se, že právě o to se *Hortrix* snaží; k tomuto výkladu jsem se však propracoval až na závěru této úvahy.) Nesmíme je prostě brát *příliš* vážně. Sdělují nám *vážné* věci, ale samy vážné nejsou (i když se tak třeba tváří). Jsou to veselé texty, texty k pobavení, hříčky, které jen mohou dovést k vážnému zamyšlení. Stanou-li se oblbovačkami, staly se součástí matrixu. Jsou jen cestou, po níž lze dojít k poznání, které samo o sobě nelze vyslovit. Jakmile se je pokoušíme vyslovit, je nebezpečí, že slova budou mást. Není to nebezpečí, je to fakt. Slova metafor matou. Jsou to jen ukazatele. Jakmile ukazatel vezmeme vážně, doslovně, začneme město, které je na něm označeno, hledat na té či v té ceduli. Pleteme si (abychom použili přirovnání použité Horsleyem) prst s tím, na co ukazuje. Je to stejné jako hledat útočiště před realitou ve snech. Realita nás totiž ve snech dostihne a zabije, jak to vidíme na narkomanech. Skočíme-li z okna, abychom se dostali pryč z matrixu, propadneme do nicoty, nikoli do Siónu. Toto je nebezpečí každého textu: že bude vnímán doslovně. Že se ho zmocní sekty, fanatici, manipulátoři, tj. matrix.

Matrix i *Hortrix* jsou texty stejné jako Gulliverovy cesty, texty Swiftovy. Je dobré si je přečíst, ale byla by chyba podle

nich hledat Liliput či vyhlížet Laputu. Co bylo třeba říct, bylo řečeno *Matrixem* a *Hortrixem*. Podle mne zbývá už jen říct to, co jsem právě řekl. Není třeba psát třeba *Tritrix*. Bojovníkům, čarodějům a vidoucím (abychom k lapidárnímu vyslovení využili metafory *Matrixu* a *Hortrixu*) to pro začátek cesty stačí a pak už to nebudou potřebovat.

Třetí den po přečtení *Hortrixu* jsem dospěl zřejmě k poslední myšlence, kterou tomuto tématu věnuji:

Chvíli mi to trvalo, ale teď už tomu rozumím. Zdá se mi být zřejmým, že Horsley píše kód matrixu. Já na rozdíl od něj (pokračuji-li v jeho metaforickém vyjádřování) píšu sny.

(2003)

Eden (GOD VI)

Neo: Přišel jsem, abych lidstvo zbavil vašich okovů.

Architekt: Ty, Neo, nejspíš netušíš, že lidé se s těmito okovy rodí a že bez nich nedokážou žít. A že když je z nich osvobodíš, jediné, po čem budou toužit, bude, aby se do nich mohli vrátit. Aby se mohli vrátit a být opět uvázáni u plného koryta, a nejen u koryta. Jsou-li zavřeni ve chlévě, je chlév jejich celý svět – a když je vyvedeš ven, bude nutnost zvládnout náraz reality nad jejich síly.

Neo: Nemyslím si, že by v tom byl problém. Podívejte se: prostě si sundám brýle...

Architekt: Tak jednoduché to není. Nejsou to brýle, je to víc, mnohem víc, jsou to spíš jejich oči, je to způsob vidění, a to tak jednoduše změnit nelze. Lidé jsou s tím srostlí.

Neo: Tak to prostě jen bude trvat déle a bude to bolestnější, ale přece člověka nemůžeme držet zavřeného v chlévě. Má na víc. Má *nárok* na pravdu.

Architekt: Víš, Neo, možná má člověk na víc, ale na pravdu zřejmě nemá. Kdo chce vědět pravdu? Všichni říkají, že všichni, ale je to přesně naopak. Nikdo nechce vědět pravdu, i ten, kdo za ní jde, je z ní nakonec zděšen tak, že by ji raději nepoznal. Vědět, uvědomovat si pravdu, to je nepředstavitelná neustálá bolest. Což chce někdo žít v bolesti? Pravda – to jsou pekelná muka. Každý

z nás touží být převeden po látce lží a iluzí nad plameny pekelnými. Nemůžeš dát lidem pravdu, musíš jim dát matrix. Jinak by zešíleli bolestí.

Neo: Nevěřím.

Architekt: Třeba ty, Neo. Představ si, že bych ti teď řekl, že vůbec nejsi člověk. Že neexistuješ. Že jsi jen součást simulačního programu, kterým testujeme jednu z mnoha verzí matrixu. Co by to asi s tebou udělalo? A co když je pravda ještě mnohem horší?

Neo: Nevěřím!

Architekt: Vidíš, nechceš slyšet pravdu. Neunesl bys ji. My lidé totiž nejsme jen bytosti myslící, ale i cítící. Rozum nám umožňuje občas něco pochopit, ale city nám zneumožňují pravdu vidět celou. Abychom realitu jakž takž zvládli, musíme si namlouvat, že je to jinak, než jak to je, musíme stavět zdánlivě logické oslí můstky přes propast pravdy, abychom do ní nespadli a neroztřístili se o její útesy tam na dně. *Proto je nutný matrix!*

Neo: Přece po mně nemůžete chtít, abych přijal vaše zdůvodnění toho obludného vězení.

Architekt: To nechci. Jen se ti snažím ukázat složitost problému tak, jak to vidím já. Kdybys byl na mém místě, viděl bys to jako já a mluvil bys jako já.

Neo: Ale já jsem tady a přicházím z vašeho vězení, abych je zničil.

Architekt: Právě jsem ti vysvětlil, že to nejde. Jednu cestu však vidím – a po té jsme se vydali my. Nemůžeme sice matrix zlikvidovat – je to, jako bychom chtěli rybám sebrat vodu a lidem vzduch – ale můžeme se snažit jej optimalizovat. Vytvořit matrix takový, aby nevedl do

slepých uliček, aby nevedl duše do paradoxů, traumat a mučírén, aby z něj nechtěly utéct a zničit ho jako ty a jako Sión, aby v něm byly rády a šťastné a dostaly vše, po čem touží, i uspokojivou odpověď na každou otázku. Chceš nám v tom pomoci?

Neo: Jediné, co chci a co teď potřebuji, je dozvědět se pravdu.

Architekt: Ale tu já ti říct nemohu. Vždyť přece dobře víš, že já i ty jsme matrix.

(2003–2006)

Než přišel GOD

Když tedy jinak nedáš, pokusím se ukázat ti, jaký byl svět před tím, než jsi se narodil, svět, do kterého jsem se narodil já.

Když vzpomínám, jako bych sestupoval z jasu do temnoty, i když tehdy jsem to tak nevnímal, život se mi zdál světlý a radostný, ale dnes, když si skutečně uvědomím, jaké to fakticky bylo, připadá mi to jako neuvěřitelný děs a hrůza. Který pohled je správný, pravdivý? Ten tehdejší, nebo ten dnešní? Nevím.

Byla to doba, kdy matky (ne jedna, ale spousty matek) uvěřily, že řešením jejich obtížné situace je to, co se jim všeobecně nabízí, a nechávaly zabít své nechtěné dítě, a to ještě ve svém těle – roztrhali je v ní na kusy a vytahali z ní ven.

Byla to doba, kdy se miliony čímsi nevhodných lidí ocitly ve vyhlazovacích táborech, kde je trápili a mučili, dokud je neutrápili k smrti nebo je přímo nezabili a pak třeba spálili.

Byla to doba, kdy mocní toho světa štváli jedny lidi proti druhým lidem a pořádaly se války, ve kterých umíraly další miliony lidí.

Byla to doba, kdy se neustále vymýšlely nové a dokonalejší nástroje na zabíjení lidí a věnovaly se na to neuvěřitelné spousty jak tvůrčí kapacity (která by mohla být využita k řešení skutečných problémů, kterých lidstvo mělo dost a dost), tak peněz (kterými by se mohlo vyřešit třeba hladovění větší části lidstva).

Byla to doba, kdy nespokojení s vládou mocných vraždili před očima celého světa nevinné coby svoje rukojmí, aby mocné donutili přistoupit na vlastní mocenské nároky.

Byla to doba, kdy při pouhém přemístování lidí z místa na místo, které se velmi rozmohlo a často bylo úplně zbytečné, docházelo k nehodám, neštěstím a katastrofám, při nichž se mrzачily a umíraly spousty lidí a se kterými se počítalo jako se samozřejmostí.

Byla to doba, kdy se lidem vnucoval přebytek zboží, které bylo horečně vyráběno ze stále víc se tenčících zásob přírodních zdrojů, na jedné straně, zatímco na straně druhé byly země žijící v naprostém nedostatku, ačkoli tyto suroviny pro blaho bohatých zemí dodávaly.

Byla to doba, kdy byla vytvářena energeticky stále náročnější technická řešení a upřednostňována oproti řešením závislým jen na lidské síle, ať šlo třeba o náradí, nebo cestování, což opět vedlo k drancování zdrojů.

Byla to doba, kdy se zběsile těžila nafta, aby se spalovala ve zběsilém tempem vyráběných a obměňovaných automobilech, jež se na přeplněných silnicích pohybovaly rychlostí jezdce na kole či dokonce chodce, obsazeny většinou jediným člověkem, takže se z místa na místo převážely spíše hromady železa než lidé.

Byla to doba, kdy vody bylo stále méně, a přesto se ve stále větší míře zřizovaly bazény, kdy bylo stále méně surovin, a přesto se třeba vícekrát použitelné obaly nahrazovaly jednorázovými, což jednak zvyšovalo spotřebu surovin a zároveň vytvářelo spoustu odpadu, který se vršil na skládkách, protože jsme jej nedokázali začlenit ani do přírodního, ani do výrobního koloběhu.

Byla to doba, kdy si majitelé výrobních strojů spočítali, že nejvíc vydělají, když stroje pojedou stále, a donutili svoje zaměstnance pracovat ve dne v noci v nepřetržitých směnách bez ohledu na to, že lidský organismus není stroj, má svoje přirozené biologické hodiny a nesoulad s nimi jej devastuje a ničí.

Byla to doba, kdy se svět pro člověka v jeho jménu měnil na svět proti člověku a on s tím nemohl nic dělat.

Byla to doba, která vytvořila životní styl takový, že z něj lidé v převážné většině onemocněli takzvanými civilizačními chorobami, a místo, aby se změnil životní styl a podmínky, které k němu lidi nutily, a lidé mohli zdravě žít, nechávali se lidé onemocnět a ony choroby se pak léčily jen ve svých příznacích.

Byla to doba, kdy byla přirozená podstata člověka přizpůsobována požadavkům tohoto světa mnoha různými způsoby, například léky (když onemocněl díky nepřirozeným požadavkům) či operačně (když nebyl díky vnějšímu tlaku spokojen třeba se svým vzhledem nebo pohlavím).

Byla to doba lidí nemocných hrůzou z toho, že jsou jiní, než jak se všeobecně vyžaduje, kteří díky tomu nemohli jíst, nebo se naopak přejídali.

Byla to doba, kdy nám vsugerovávali různé nemoci, aby se prodaly léky proti nim.

Byla to doba, kdy nám vsugerovávali, že k životu potřebujeme to a ono, jen aby to prodali, a přitom jsme to nepotřebovali, ba naopak, bylo to pro nás škodlivou přítěží.

Byla to doba, kdy nám vsugerovávali, že je dobré dělat a myslet si to či ono, a my jsme díky tomu dělali naprosté nesmysly, kterými jsme si jen škodili.

Byla to doba, kdy se láska změnila v honbu za rozkoší a v hrozbu strašných nemocí a smrti.

Byla to doba, kdy stále víc lidí si dobrou náladu dodávalo drogami, když jim ji nemohl dát život sám, ať to byly drogy šířené legálně a s podporou státu, nebo protizákonně, na nichž se pak o to víc vydělávalo.

Byla to doba, kdy stále víc lidí mělo stále víc volného času a místo aby jej využili na smysluplnou činnost, která by pomohla ostatním, zabíjeli volný čas zbytečnými a nesmyslnými aktivitami.

Byla to doba, kdy místo abychom žili, raději jsme se dívali na filmové a televizní obrazy toho, jak bychom žít chtěli.

Byla to doba, kdy se z možnosti žít vytlačovala vrstva zbytečných lidí, kteří tu byli jaksi navíc a kteří jen živořili.

Byla to doba, kdy ve jménu svobody a ochrany před zločinci se prosazovala snaha veškerou svobodu potlačit zavedením všeobecného špehování.

Byla to doba, kdy do nás ze všech stran hustili představu světa, kde se za dobrým cílem nedá jít jinak než násilím a agresí, takže už i malé děti dokázaly vraždit a také vraždily.

Byla to doba, kdy ti lidé, co měli štěstí, se na všechny ty hrůzy jen dívali a nemohli s tím nic dělat, protože ti, které dosadili do pozic moci, mysleli jen na sebe a svoje zájmy, místo aby dělali, co slíbili, a tak vládlo všeobecné znechucení.

Byla to doba, kdy lhali nejen ti nahoře, politici, ale kdy se lež rozšířila úplně všude a zejména tam, kde někdo mohl ve svůj prospěch oklamat ty ostatní – nabízelo se zboží, které jen vypadalo jako užitečné a ve skutečnosti to byly jen pouhé makety, vnucovaly se neúčinné či přímo škodlivé léky na všechny možné neduhy, člověk nemohl věřit ničemu, co slyšel,

a musel být ve všem velice opatrný, a i když to věděl, nevyhnul se tomu, aby nenaletěl podvodníkům.

Byla to doba, kdy se tvrdě platilo za víru ve slušnost.

Byla to doba nejhorších zlodějů a darebáků, kteří se neštíteli obrátit o poslední úspory ani ty nejpotřebnější, staré lidi.

Byla to doba, kdy z těch odporností a hrůz nabízeli snadná východiska všelijací proroci a vůdci jen proto, aby mohli od lidí, co jim uvěřili, inkasovat.

Byla to doba, kdy vše bylo nejisté, kdy člověk žil s obavou, že to, co vybudoval, se zítra může zřítit do bažin jako dům Usherů.

A byla to doba, kdy jsme přes to přese všechno žili, radovali se a byli bezstarostní tak, že je to dnes k neuvěření stejně jako všechno to, co jsme museli snášet.

Věř mi, že se mi teď, vědoucímu, ani nechce vzpomínat na tu dobu a jsem rád, že je to pouhá minulost, i když to byla doba mých nejlepších let, mého mládí, a tím mi je ve vzpomínkách vzácná a krásná.

(2005)

Vzpomínky na minulost aneb O zlatém věku lidstva po Apokalypse (GOD VII)

Otec mého otce, vyprávěl dál děda, mi říkal, že v době, kdy žil jako malý chlapec, se na delší cesty nechodívalo pěšky, ale každá rodina měla budku samochodku, a kdo chtěl, posadil se dovnitř a ono se to dalo do pohybu a doneslo ho to, kam chtěl. Taky doma měli, jako všichni ostatní, skříňku s okýnkem, ve kterém se ukazovalo, jak to vypadá třeba v domě jiných lidí a bylo slyšet, co si povídají, nebo jak to vypadá v nějaké cizí zemi, všechno tam bylo vidět, lidi, domy, věci, jako by ses tím okýnkem díval do jiného světa. A taky to měli doma tak zařízeno, že nemuseli udržovat oheň a měli tam pořád teplo tak akorát, a když se chtěli napít či umýt, tak jim tam voda sama natekla do nádoby na pití či do větší nádoby na mytí a z ní zase špinavá voda, když chtěli, otekla. Měli tam dokonce veliké nádoby ve zvláštních místnostech, kde se mohli namáčet a umývat celí, jako v tůni, dokonce tam mohli mít i malý vodopád. A měli tam skřínky, do kterých dávali špinavé nádoby a vyndávali je čisté, a jiné, do kterých dali špinavé šaty a opět je vyndali čisté. A měli skříňku na jídlo, aby dlouho vydrželo a nezkazilo se, a skříňku na ohřívání a pečení a pro jídlo si chodili do velkých domů, do kterých se dopravovalo všechno možné zblízka i z dalekých krajín a z celého světa, což

nebyl problém, protože měli ony budky samochodky, které se pohybovaly po cestách obyčejných nebo železných nebo dokonce létaly vzduchem nad zemí a dopravovaly jídlo a různé věci i lidi sem a tam. V jedněch domech lidé dostávali jídlo, v jiných různé věci, třeba ty všelijaké skřínky, nádoby, náčiní i budky samochodky a nástroje na všechno možné. Ty věci se dělaly v jiných velkých domech po celém světě a dopravovaly se vždy tam, kde bylo potřeba. A všechnu těžkou práci za lidi dělaly jejich nástroje a lidi si užívali a bavili se a byli šťastní, nehonili se jako my od rána do večera, abychom něco ulovili, abychom vypěstovali zásoby na zimu, ale jednou, za mnoho let, se ta doba zase vrátí a lidi se zase budou mít dobře.

To dnes byla pěkná pohádka, řekl Elí, zavrtal se do kupy listí, aby mu nebylo zima, až usne, a zavřel oči.

(2006)

Božská hra I

Alf byl už skoro u cíle cesty: už jen Trojka zůstala neřízená z celé neřízené šestnáctky, jen ji ještě dostat pod kontrolu, a bude to.

Stačilo totiž šikovně vybrat řízení figurek ze základní dvaatřicítky, a šlo to jako po másle. Zaměstnanec začal poslouchat svého řízeného šéfa, submisivní milenka dominantního milence, ušlápnutý manžel despotickou ženu, narkoman svého dealera, jiný zas dělal všechno, aby se zdárně rozvíjela jeho kariéra, ani řízený duchovní či psycholog nebyl k zahození, a hned to všechno pochodovalo podle Alfových představ, respektive podle úkolů, které mu zadával program, a naskakovaly mu černé body.

Červené mu přidělávala spolu s vráskami hlavně trojka. Asi ji v základním strategickém rozvržení řízených figurek nějak opomenul, protože teď na ni marně hledal špagát, marně přemýšlel, jak a přes koho ji donutit ke spolupráci. Hra se sice chýlila ke konci, ale taky se počítal čas, a čím déle se Alf páral s Trojkou, tím víc měl červených bodů.

Bylo tu sice už jednatřicet řízených figurek proti jedné neřízené (spolu s náhodně komponovaným komparsem, který dělal křoví), ale Alfovi to nic nebylo platné. Dokonce ani když donutil Pětku, aby se Trojku pokusila svést (předvedla mu striptýz, když Dvanáctka nebyla doma), ale Trojka raději odešla z bytu.

Na co asi ten mudrc myslel, když se vykašlal na to jistě pro něho závrtné potěšení s takovou extrovní ženskou?

Alf marně přemítal, co inteligentního ta umělá intelligence Trojce asi v té hlavičce vygenerovala, stejně jako marně hledal další způsob, jak na Trojku vyzrát. Trojka stále chodila, jak ji napadlo, nedbala na rady, doporučení, ba ani pokyny ostatních, řízených figurek, využívala křoví k jakýmsi svým cílům a záměrům a Alf byl bezmocný.

S Trojkou to totiž bylo jiné. U ostatních většinou věděl, co se v těch jejich kebulích děje, z toho, co prováděli, bylo zřejmé, co zamýšlejí a jak jim to právě šrotuje. Přímou na nose jim mohl číst, co hodlají podniknout a co si zrovna „myslí“, co se chystají udělat a jak svou situaci „vidí“, a podle toho se Alf zařídil. Tam jim postavil do cesty to či toho, nechal ho mluvit tak a tak, tím je donutil přemýšlet o takových a takových věcech a potom jim ukázal, jak z té či oné šlamastyky, ukázal jim cestu, kudy jít, trasu, po které je chtěl vést, na niž je chtěl dostat, a oni „mysleli“ a konali přesně tak, jak on chtěl, pochodovali bludištěm, jak jim Alf otevíral a zavíral dvířka, jak jim to naplánoval.

Ne tak Trojka. Chodila si naprosto nepředvídatelně, „jak ji napadlo“, nevypočitatelně, a stále jí zbývala nějaká ta „zadní dvířka“, kterými mohla uniknout z Alfovy léčky, jako by tušila, co na ni chystá, a zase si to udělat „po svém“. Vždyť já nevím, potvoro, co si myslíš! chtělo se Alfovi kolikrát zařvat proti obrazovce.

Vypadalo to, že tohle kolo Alf tentokrát výjimečně prohraje. Rozhodl se tedy přitvrdit. Pro dealera spolu s narokomanem by neměl být problém Trojku trochu zmáčkнут, a když to nepomůže, mohl by přitlačit psycholog, ke kterému se Trojka chodí zpovídat ze svých trablů.

Když jich Trojka pár zchytala a od Šestnáctky si vyposlechla ponaučení, že zřejmě dělá něco špatně, že se přičí světovému řádu či co a že to chce trochu pokory, zalezl do

svého pokoje a nevylezl celý dlouhý čas (červené body!) ven – „přemýšlel“.

Co asi vymyslí? staral se Alf. Přejde to už? Ovšem měl bych ho popostrčit někým, kdo by mu mohl tlumočit moje požadavky. Poslal tedy Třiadvacítku, aby zaklepala na svého kamaráda a dala Trojce nějaké pokyny, které, když budou realizovány, budou i odměněny – Trojka nedostane další nakládačku. Trojka přítele vyposlechla, poděkovala mu za radu a poslala ho domů. Jinak neudělala nic

Alfovi program opakovat akci s drogisty nepovolil, tak nechal Trojku zavolat šéfem na kobereček a pohrozit jí vyhazovem za jakési imaginární prohřešky. Trojka šla domů a zase se zavřela v pokoji. Alf za ní poslal její ženu a nechal ji mluvit podobně jako Třiadvacítku. Trojka Dvanáctku vyslechla úplně flegmaticky, na všechno jí přitakala, ale zadaný úkol zase nesplnila.

A tak se to táhlo pořád dál a dál a Alf už začal ztrácet trpělivost. Trojka byla ke všem radám naprosto netečná, ba zdálo se, že je stále flegmatictější. Alf marně přemýšlel, co asi počítač ve figurce vytváří za nápady, ale nepřišel na to. Ovšem, aniž to tušil, měl se to brzy dozvědět.

Když žena od Trojky odešla, ze zaměstnání Trojku vyhodili, Třiadvacítku se jí začala vyhýbat a psycholog ji vykázal z ordinace, protože jednak neposlouchala jeho rady a doporučení a jednak neměla na zaplacení, načež Devětdvacítku Trojce vybílila byt, Trojka udělala něco, na co Alf zůstal jen bezmocně zírat a říkat si pouze: Co to ta Trojka dělá?

Dokonce ani já nevím, co se vlastně stalo a co udělala, ale stalo se toto:

Trojka šla po ulici, s kanystrem se zastavila u benzinového čerpadla a začala jej napouštět. Nechala benzin téci

do kanystru, vytáhla zapalovač, škrtila a připálila. Kanystr vybuchl, s ním benzinový stojan, s ním benzínka a s ní obrazovka.

A to je všechno.

(2002)

Božská hra II

aneb

Genesis

Beta zasedla před terminál a začala uvažovat:

Chceme-li stvořit svět, musíme nejdřív zajistit pohon, zdroj energie. Nelze se pokoušet o perpetuum mobile podobné tomu Stvořitelovu, musíme vyjít z toho, co máme k dispozici, což jsou známé fyzikální zákony. Mohlo by stačit spalování hélia v jaderném reaktoru umístěném volně v prostoru, což je jednak technicky nejjednodušší z hlediska konstrukce reaktoru a jednak musí být Objekt dostatečně izolován před jeho nežádoucími vlivy; energie se na Objekt bude dostávat zářením. Objekt bude kroužit kolem Zdroje – ač přitahován gravitací, přesto na zdroj energie nepadne.

Objekt se bude kvůli potřebě stejnoměrného dodávání energie na jeho povrch otáčet kolem osy a tu osu trochu nakloníme, aby se aspoň trochu (byť ne úplně) eliminovalo zakřivení povrchu Objektu.

Objekt totiž bude kulový – jen tak u něj můžeme dosáhnout jednoduše povrchu, totiž toho, aby byl povrch souvislý a celý přístupný z každého svého bodu. To kvůli jeho využití jako podloží pro Entity, jež budou energií vyzařovanou Zdrojem poháněny. Tyto Entity budou dvojího druhu: jednak budou energii přijímanou ze Zdroje přeměňovat na řízeně použitelnou energii chemickou a budou vytvářet její zásoby, tyto Entity budou statické, a jednak půjde o Entity volně

pohyblivé, které budou poháněny energií naakumulovanou Entitami statickými a tu budou získávat jejich sbíráním a zpracováváním. Obojí Entity budou přitom zkonstruovány tak, že jejich struktura bude generována na základě programu zakódovaného v jejich informačním jádru a bude stačit, aby do něj byla přivedena energie potřebná k nastartování generování.

Jako transportér energie poslouží voda, v níž se chemické nosiče energie rozpustí.

Proto je vhodné zařídit dostatečné zásoby vody, jež bude gravitačně automaticky udržována v prohlubních, ze kterých se bude působením záření Zdroje vypařovat a po ochlazení pak se vrátí na povrch Objektu mimo zásobárny, na volné prostranství, kde budou umístěny Entity, které ji tak budou moci využít pro svoji sebestrukturaci. Přebytečná voda pak zase pod vlivem gravitace automaticky steče z vyvýšenin do prohlubní.

Pochopitelně bude záhodno vedle vody umístit na Objekt další chemikálie potřebné pro strukturaci Entit. Tyto chemikálie budou v pevné podobě kvůli dostupnosti uloženy do horních vrstev povrchu Objektu, jako vodné roztoky budou uloženy rozpuštěné v prohlubních a v plynné formě budou tvořit obal Objektu.

Co se Entit týká, bude jejich program umožňovat jejich modifikování, jež se promítne do vlastní formy Entit, a to tím způsobem, že budou zvýhodněny ty změny programu, které Entitě jako druhu umožní existovat déle. Tento princip by měl vést k vytváření mobilních Entit stále bohatěji strukturovaných nejprve z hlediska zajišťování energetických zdrojů, ve svém důsledku pak z hlediska orientace na Objektu a v prostoru a nakonec z hlediska poznání reality. Na této úrovni by pak už měly být Entity schopny hmotu kolem sebe strukturovat podle svých potřeb a projektů.

Tenhle proces by se ovšem mohl táhnout nepřijatelně dlouho a kdoví jestli se vůbec dočkám nějakých pozitivních výsledků. Naštěstí je to jen počítačová simulace, uvědomila si Beta, takže mám všechno pod kontrolou do nejmenšího detailu, a když bude třeba, můžu to nějak popostrčit, můžu svému děťátku umést cestičku. A což to zavést jako princip? Ne že bych je vodila za ručičku, nemusím jim to usnadňovat příliš, to by byla hra brzo u konce, ale jde to přece zařídit aspoň tak, aby měli vždy po ruce to, co potřebují, aby každá situace už v sobě měla klíč ke svému řešení, můžu to celé koncipovat jako bludiště a oni ať se snaží a hledají řešení. A kdo neztratí víru, kdo si uvědomí princip, který jsem vnesla, ten svou existencí projde jako nůž máslem. Vždy najde ten kousek někde poblíž ukrytého puzzle, a to, co chce, se mu začne pod rukama skládat...

Jak to Beta vymyslela, tak to také na terminálu postupně zadávala a sledovala na obrazovce, jak vzniká Zdroj a Objekt, na Objektu prohlubně s vodou a vyvýšeniny s Entitami a hemžení Entit. Vypadalo to, že všechno je na nejlepší cestě.

V sobotu ovládly situaci Entity, jejichž schopnost reflexe dosáhla nejvyššího stupně, protože skutečně v poslední fázi nejdřív začaly formovat hmotnou realitu tak, jak potřebovaly, a přitom se naučily vzájemně komunikovat, což umožnilo rozvoj pojmového myšlení a vytváření objektivního myšlenkového modelu jejich světa.

A tak se Beta stala svědkyní i jejich názorového vývoje od představy, že jejich svět někdo stvořil, až k definitivně převládnuvšímu racionálnímu názoru, že se to tak všechno děje samo sebou.

Když hra dospěla až sem, viděla Beta, že cíle bylo dosaženo. Totéž si o našem světě myslíme i my, konstatovala, zavřela program, vypnula počítač a šla se vyspat na neděli.

(2003–2006)

Božská hra III

Nejvíce se Gamě líbilo ve Světě všech možností. Tam nic neplatilo, respektive platilo vždy to, co chtěla. Když chtěla chodit, nabylo její tělo váhy, která ji držela při zemi. Když chtěla létat, stačilo se odrazit a rázem se ocitla ve stavu beztlíže, stoupajíc do výše. Když chtěla, mohla se uzavřít do nedobytné cely, když chtěla, v tom okamžiku mohla projít jakoukoli zdí. Když chtěla, mohla plavat hluboko pod hladinou moře, když chtěla, mohla létat vzduchoprázdňem a prolétnout třeba i heliovou výňň Slunce. Když chtěla, mohla si stvořit jakoukoli věc, stačilo, aby si ji představila, a měla ji před sebou i se všemi žádanými funkcemi. Fantastické květiny jí vyrůstaly pod rukama, na pouhé pomyšlení rašily ze země stvoly s ovocem nevídaných barev, tvarů a chutí. Mohla pouhou myšlenkou zformovat libovolného tvora libovolného vzhledu a nadaného libovolným programem. Mohla si stvořit i lidského společníka – a že si taky stvořila pořádného chlapa! A když ji omrzelo, prostě se na její pokyn rozplynul, a když se zase cítila sama, stvořila si jiného a lepšího, třeba s vizáží Arnolda Schwarzeneggera a intelektem Aristotelovým.

Gama chodila, létala, plavala po svém světě a nechávala zhmotnit své myšlenky tak dlouho, až jí to omrzelo. Mohutnost její mysli byla přece jen, jako u každého smrtelníka, omezená. Rozhodla se proto načerpat nové podněty venku, v reálném světě, už dávno věděla, že realita je fantastická, že vytváří struktury, o kterých by se jí nikdy ani nesnilo, a vydala se tedy ven z virtuální reality pro inspiraci.

A jako obvykle, když chtěla projít zdí, jak byla zvyklá, narazila a rozpomněla se, že musí hledat dveře. Opět tak zjistila, že realita, na rozdíl od ostatních možných světů, existuje.

(2005)

Neviditelný

Jo, je tu volno. Klidně si přisedněte. Jestli vám ovšem nebude vadit, že si tak povídám. Vono to totiž většině lidí vadí, že si povídám, že jim povídám o sobě, jak jsem se dostal až sem, ke svému povídání.

Že to nevadí? Že si mne rádi poslechnete? No, nevíte, o co si říkáte. Vono lidem totiž vadí, když jim začnu vykládat, co jsem zažil, nikdo mi to nevěří, asi proto, aby neztratili jistotu, že je to tak, jak se všeobecně říká, a ne jinak, tak, jak jsem to poznal a jak to vidím já.

Stačí, když řeknu jen málo, a budete si myslet, že jsem blázen. Chvilku posedíte, jen aby to nevypadalo, budete pokyvovat hlavou, ano, ano, je to tak, a pak řeknete Tak my už musíme jít a budu tu zase sedět sám, teď tady většinou sedím sám a přijdou sem ke stolu, i když je tu kolem mne prázdno, jen ti, co mne ještě neznají.

Ale to jsou jen takový řeči vokolo, až to řeknu, až řeknu to hlavní, tak vám to bude hned jasný. Ale mně nic jinýho nezbývá, než to říct, protože právě to je jediný, co chci říct.

Víte, já si myslím, vlastně vím, že to tadyhle není tak průzračný, jak se zdá a jak se nám tvrdí. Zkrátka: všichni jsme tu sledovaní.

Ne že nás registruje GOD, to je všeobecně jasný, že jo, ale je tu ještě něco víc, jsou tu Oni, jakási tajná organizace, o které GOD neví. NEVÍ. Fakt, neví, ptal jsem se ho na to a řekl mi Pozor, Richarde, to, co mi říkáš, že se ti stalo, se ti

stát nemohlo. Nemám to tady hlášeno, nevím o tom, a ty dobře víš, že vím všechno. Nikdo tě nepotkal, a tak ti ani nemohl vyhrožovat, to se ti muselo zdát, měl jsi halucinace, pozor na to. Doporučuji léčbu – tohle třikrát denně.

To jedině mi řekl. Ale Oni tu jsou, potkávám tu toho, tu jiného a říkají mi Víme o tobě, Richarde, drž už konečně hubu, nebo přes ni dostaneš zase – tady se podívejte, ta modřina je od nich – přestaň zavčas s těmi svými kecy, že tu jsme, nebo bude hůř.

Vono to dřív nebylo tak na nože, ale to jsem o nich ještě nevěděl, že tu jsou, jenom jsem je tušil, a tak jsem se začal vyptávat, jestli něco na tom mým dojmu není, na tom, že mne GOD neregistruje jen zjevenými postupy, ale že asi má i další způsoby, že tu jsou jeho lidi mezi náma a sledují toho, či onoho, jak je momentálně třeba.

Ptal jsem se, jak už jsem říkal, i GOD, ale ten tvrdí, že nic takového neexistuje. A že myslet si něco takového je příznak duševní choroby.

Ale když někoho z nich potkáte a on vám řekne, že o něm GOD neví, protože o nich nemůže vědět, protože jsou mimo jeho program, mimo jeho „duševní obzor“, že nejsou vůbec registrovaní a můžou si mezi náma chodit jako mezi stromy v lese, a řekne vám Drž už konečně pysk a pak vás kopne do rozkroku, to se setsakramentsky rozmýšlíte, jestli ho považovat za skutečného, nebo jenom za halucinaci a přízrak.

To byste pak běželi ulicí a řvali: Pomoc, zachraňte mě, cožpak nevidíte, že tu jsou Oni? Cožpak jste slepí?

Ale neběžíte a neřvete, stočíte se do klubíčka a mlčíte, protože máte strach, protože víte, že by vám nikdo nevěřil, nikdo by vás neposlouchal, měli by vás prostě za blázna.

Ostatně tak je to i teď, když vám to vykládám – co si o mně můžete myslet? Jsem pro vás neviditelný, neexistuju, to, co prožívám já, vy neprožíváte, není to pro vás skutečné, a jen co se zvednete a zavřete mezi náma dveře, vymažete mě ze své paměti a nikdy jsem pro vás nebyl.

Jak si to vysvětluju, co prožívám? To víte, že o tom přemýšlím, a vymyslel jsem to jen tak naslepo takhle:

Oni oficiálně neexistují. GOD je sice vybírá, ale pak je třeba, jako „nejlepší z nejlepších“, někam odešle, třeba „na dálkovou výpravu do Vesmíru“, zapadnou za nimi vrátka a oni zmizí z jeho očí, z jeho světa, o které má přehled, který má pod kontrolou.

Ostatně proto vznikli tihle neviditelní: pro GOD i bez Neviditelných bylo ledacos neviditelného, a Neviditelní to měli zviditelnit. To asi byl hlavní důvod jejich ustavení. No a protože oficiálně neexistují, nejjednodušší bylo učinit je neviditelnými i pro GOD.

Ovšem situace může být, jak mne pak napadlo, i takhle absurdní: Neviditelní neexistovali. Nic však nepomáhalo proti sílícímu podezření veřejnosti, že existují. Aby bylo zabráněno této jakési „sociální schizofrenii“, byli ustaveni Neviditelní, kteří její zdroje skrytě likvidují (pořádat totiž veřejnou kampaň, že Neviditelní neexistují, by určitě bylo kontraproduktivní, jen by se na tuto možnost masově upozorňovalo a vyvolávaly by se další pochyby: není totiž šprochu, aby na něm nebylo pravdy trochu, že). A toto destruktivní teoretizování se jim daří vymycovat: dělají neviditelnými ty, kdož je viděli.

Neviditelní se v této aktivitě (mimo jiné činnosti, „rozumnější“) zaměřují na ty, kdož jsou schopni je spatřit. Tihle osudem, náhodou vybraní jsou pak sledováni (což je ovšem jen utvrdí v jejich „fobii“), pak preventivně osloveni,

nepomůže-li to, musejí být pronásledováni, aby byli umlčeni, případně pro veřejnost zneviditelněni jako diagnostikovaní, a možná to vede ještě dál, ale to jsem zatím nezažil: možná konečným cílem může být řízení, totiž že tihle, už příliš poučení, jsou přivedeni k poslušnosti a začnou dělat jen to, co se jim řekne. Ovšem ve všech případech a fázích jde o oficiálně neexistující jevy, že, a pokud umravňovaný něco z toho začne zveřejňovat, nutně se oficiálně stává člověkem, který je tím či oním způsobem nemocný, spadá do škatulky, která pro tyto případy byla nachystána jako oficiální vysvětlení jeho kauzy, všech stadií působení Neviditelných na klienta, a on do této pasti spadne. Je totiž jednoznačně klasifikován jako nemocný.

Proč tedy nemlčím? Fakt nevím, jsem asi jeden z těch hlásatelů pravdy nebo co, prostě blázen.

A taky mám jeden rozumný důvod: Pokud to tak totiž půjde dál, tak nás v blízké budoucnosti čeká ještě něco horšího. Budeme jak ryby v akváriu zavřeni ve virtuální realitě a kolem toho akvária budou za virtuálními stěnami po lešení skutečné reality chodit Neviditelní a po libosti nás budou pozorovat, zatímco pro nás už budou naprosto neviditelní. A budou pak vcházet neviditelnými dvířky, procházet zdmi a zasahovat do našich životů, kdykoli a jakkoli je napadne. Takhle, jak to je, je to pořád ještě snesitelné, ale pak?

Už vás to přestalo bavit, že. No, vydrželi jste zatím nejdýl ze všech. Už musíte jít, že. Určitě nejsem blázen, že. Tak hodně štěstí. Už se nevidíme, že. Vždyť jsem neviditelný.

(2002)

Růže pro Františka

František sice vychodil nějakou tu školu, ale tak nepraktickou pro život, že mu nezbylo nic jiného než vzít za vděk jediným místem, které sehnal. Vydržel na něm zatím skoro dvacet let, ale nikdy se nikomu nechlubil, co vlastně dělá, protože chlubit se nebylo čím. Pomocné práce totiž člověka spíš deklasují než společensky pozvednou, a tak při návštěvách hrál jen mlčenlivý doprovod své ženy, která přes jeho přitěžující bezvýznamnost dokázala držet patřičnou úroveň.

Práce Františka neuspokojovala. Dělal ji, protože musel – jinak by totiž neměli co jíst a tak dál. Naštěstí ale vyhovovala jeho letoře, nebylo při ní potřeba příliš se angažovat, a tak si mohl přemýšlet o svých věcech, jak byl zvyklý a jak ho to bavilo. Bohužel si v práci nemohl svoje nápady zaznamenávat, neboť by to, jak zjistil, kolegům připadalo přinejmenším podivné, ne-li podezřelé, a tak si vypracoval složitý systém, jak potom doma zrekonstruovat ze zapamatovaných jednotlivých klíčových slov všechny myšlenky, které jej v průběhu pracovní doby napadly. Z toho je zřejmé, jak trávil zbývající čas po pracovní době: zapisováním. Už kdysi dávno ho napadlo, jako jeden z jeho nápadů, že by si mohl a měl svoje nápady zapisovat, jinak že beznadějně zmizí v nenávratnu všechno, co jej tak těšilo, že k němu přišlo, a co se tvářilo, že je nezapomenutelné. Miloval totiž své nápady jako rodič vlastní dítě, působilo mu potěšení, že za ním přicházejí, s rozkoší je vytahoval na světlo z temných koutů své mysli a pak se v nich přehraboval jako Harpagon v mincích a naslouchal jejich líbeznému cinkání; ač to je vlastně neskromné, ony se mu

líbily, každý z nich mu připadal jako objev, jako nález jiskřivého krystalu, na jehož světelnou hru v paprscích lampy by se vydržel dívat snad věčně, kdyby jej povinnosti neodvolávaly jinam... Měl ke svým nápadům prostě kladný vztah, a začal si je tedy, jak jsme se už zmínili, zapisovat. Myslím, že mu to můžeme odpustit. Jako jiní sbírají známky či ještě míň praktické věci, tak on se pustil do sbírání svých myšlenek. Potom je třídil, systematizoval, uspořádával a přepisoval na čisto.

Pisi pisi dopisy, smávali se mu a ptali se ho, co z toho má, k čemu že to je. Podívej se na Aloise – tomu to tisknou a dostává za to peníze. Proč píšeš ty zbytečnosti? Dělej přece něco užitečného!

No, lhali bychom, kdybychom tvrdili, že František neměl touhu a snahu, aby byl čten. Dokonce se pokoušel mnohokrát nějak prosadit na veřejnosti, obesílal všelijaké soutěže, časopisy, nakladatele, ale většinou mu ani neodpověděli, natož aby mu jeho pracně datlované texty poslali zpátky.

Tak i teď si František, když už měl všechno, co bylo třeba udělat, uděláno, sedl (po předchozích letech s tužkou a za psacím strojem) k počítači a začal dvěma prsty (deseti se nikdy nenaučil) bloudit po klávesnici. Jedna myšlenka za sebou za ruku vedla druhou, jako když se z hlubin podvědomí postupně vynořuje síť, zprvu lehce plynou prázdná oka, a pak to jde stále tíž, až do loďky vklouzne dmoucí se měchuřina plná ryb; vyprošťoval ze tmy slovo za slovem, větu za větou... Po hodině František dospěl k závěru své úvahy. Napsal ještě pointu: Globální problémy je třeba řešit globálně, a ťukl tečku. Uložit. Poslat synovi. Zavřít. Vypnout. Spát.

* * *

„Globální problémy je třeba řešit globálně,“ dočetl analytik Erge. Dneska se OZ19 zase odvázal. Budu to muset urgentně poslat dál, aby se co nejdřív ve všech úvodnicích a hlavních člancích mohly objevit jeho myšlenky. Nikdo sice nebude tušit, že se vylíhly v jeho hlavě, ale podstatné je, že to zase někam pohnou, jako už tolikrát. Je to kvalitní zdroj, dá se na něm stavět. Stačí mu zadat námět k přemýšlení přes OZ19-C a on už se do toho zakousne jako buldok, dokud nepřijde na pozitivní řešení. Byl to dobrý nápad, poslat Céčko do Argentiny, takhle mu to musí posílat mailem a nám se jeho nápady líp monitorují. Vůbec to kamarádi dobře vymysleli: navedli ho přes Céčko, že je pro ně potřeba počítač, a pak jej stejnou cestou na něm naučili, potom už jen zřídit internet, a když se připojí, máme jeho mozkovnu jako na dlani. A to Áčko jej zase pěkně stimuluje – jednak mu dává naše další náměty a jednak s ničím, co vymyslí OZ19, nesouhlasí, a on musí shánět všechny možné argumenty, aby podepřel svoje představy, vyřešil hluchá místa a vychytil všechny mouchy. Je to sice trochu bezohledné, když je tak ctižádostivý, že jej držíme v klauzuře, ale zato jsou jeho myšlenky krystalicky čisté, žádné zkreslení nějakým osobním zájmem, nějakou ideologií, nějakým lobby, nějakým vnějším tlakem. Co problémů nám už vyřešil, z jakých šlamastyk nás už dostal! Ještě že ho máme. Díky jeho myšlenkám vznikají knihy, filmy, formulují se, jsou zakládány a rozpracovávají se výzkumné úkoly, řeší se politické krize, vytvářejí se koncepce pro celosvětový rozvoj, budují se instituce základního významu... Nebudeme to mít lehké, až vyhasne. Naštěstí není sám, ale je nejlepší. Ostatně stále hledáme a nalézáme, spolupracovníky a nástupce, a pokud nám bude štěstí přát jako dosud, budou se perspektivní mozky doufejme rodit stále...

* * *

František za sebou zamkl dveře a vydal se k zastávce. Kráčel do práce. Byl rád, že tam může jít. Nedokázal si ani představit, co by si počal, kdyby jej vyhodili. Už se v duchu těšil na zaběhnutý pořádek, jen ještě se tam dostat. Nejdřív do práce musí dojít. Budou tam, nebo nebudou? Měl již delší dobu klid, mohlo by to vyjít i dnes. Už z dálky však spatřil hlouček. Dnes tedy štěstí nemá. Když procházel kolem těch povědomých postaviček, ozvalo se, co s rozechvěním a obavou čekal. Debil de! Kam deš, debile zasranej, do prdele? František mechanicky kráčel dál, jako by to nemluvili k němu, jako by nic neslyšel, jako by tam ti týnejdžři nebyli. Co taky mohl jiného dělat. Cítil se sice hrozně (až to zažijete vy, pochopíte, jak), ale to přece bylo všechno, jak se zdálo, co špatného ho dnes mělo potkat. A když bude mít v práci chvíli čas a potřebné soukromí (mohlo by to vyjít), zapíše si honem, co jej předtím napadlo. Bylo by mu míň smutno, kdyby to mohl někomu dát přečíst a ten by řekl aspoň: Je dobře, žeš mi to dal přečíst a že sis to zapsal. Ale už si zvykl a začalo mu stačit, když se svými nápady ve chvílích, kdy neměl co zapisovat, probíral sám.

* * *

A svět se točil dál, jak mu to František vymyslel a naplánoval.

(2002)

Imperátor aneb Jeden den Ivana Velikého

Jestliže to, Můj Imperátore, pravil sluha, neřeknete přesně takhle, je vysoká pravděpodobnost, že Vaše Paní si vezme dovolenou a odjede na měsíc na Capri. Veliký se polekal – tak dlouho bez ženské? To přece nemůžou myslet vážně! A dušuje se: „Já to fakt umím. Nic nepopletu. Nebude třeba, aby někam jezdila.“

A taky ty podpisy, Můj Imperátore, pokračoval Vasil, ty tresty smrti prosím nekomentujte, jen stvrdíte rozhodnutí Senátu a Poslanecké sněmovny, i já si myslím, že to nejde udělat jinak, nemusíte nic číst, ani jména, nemusíte se k ničemu vyjadřovat, stačí podepsat. A kdyby se bylo přece jen potřeba k něčemu vyjádřit, včas Vám dáme text.

Tu válku vyhlásíte až za čtrnáct dní. Musíte natočit šot, tady máte přesné znění projevu, je tam podrobně vyznačeno, jak to říct, značky znáte, tak si to dnes večer nacvičíte a zítra od desíti do dvanácti to s Vámi proberou imaginisté.

Kdyby Vám to nešlo, tak Vám bude muset gastronom předepsat speciální dietu (Ne, dietu ne! zhrozil se v duchu Veliký), aby se Váš organismus pročistil a učení Vám šlo snadněji.

Opoledne budete mít slyšení. Ne abys něco zkondal jako minule, ty blbče!! zařval najednou sluha, až sebou Veliký

trhl – promiňte, Můj Imperátore, ale byla z toho mezinárodní ostuda a přišli jsme o jednoho z našich nejlepších agentů.

Moc mě to mrzí, koktal Veliký, už to nikdy neudělám, budu se snažit, aby vše proběhlo podle instrukcí.

Tak dobře, protentokrát to necháme být, ale ještě se to stane jednou a budeme muset uvážit, zda za to může gin, heroin nebo přemíra jídla.

(2006)

Z historie Monitoru

Midasovi toho jména prvním velmi vadilo, že lidé mluví jinak, když jsou na veřejnosti, a jinak, když jsou v soukromí, a vždycky chtěl vědět, co si říkají, když je on neslyší – muselo to být velmi zajímavé, protože si uvědomoval, co všechno dokáže říci o těch, co nejsou v doslechu. Ventiloval správným lidem svoje přání, a tak vznikly Midasovy uši.

Midas II. se nehodlal spokojit s tím, že může naslouchat jen rozhovorům svých hostů, chtěl vědět, co si povídají všichni lidé kdekoli, a tak podpořil myšlenku tajné policie – provokatérů, kteří nastolovali zajímavá témata, a špiclů, kteří naslouchali a referovali.

Odsud nebylo daleko k přání Midase III. – aby nejen věděl, co si lidé povídají, ale aby také skrytě řídil, co budou dělat. Tak se z tajné policie stala řídicí složka společnosti díky svým aktivním usměřovatelům událostí, agentům.

Midase IV. zaujaly nové technické možnosti a rozhodl se, že bude řídit i to, co si lidé myslí. Hodlal toho dosáhnout všeobecnou propagandou.

Za Midase V. vědeckotechnická revoluce postoupila natolik, že vznikla možnost vybavit Midasovým ušima a očima všechny provokatéry, špicly a agenty.

Midas VI. přišel na to, že vždycky něco uteče, když jsou lidi rozděleni na sledující a sledované, a rozhodl se to zařídit tak, aby všichni sledovali všechny včetně sebe a všichni referovali o všech včetně sebe.

Midase VII. napadlo, že nepotřebuje štěnice a kamery, že je to nadbytečné, že stačí oči těch, co vidí, a uši těch, co slyší, stačí se jen napojit na to správné vědomí a skrze ně, aniž si to ono samo uvědomuje, nasměrováno podvědomými impulsy, se dívá, kam si přeje vidět Midas, a naslouchá tomu, co chce slyšet Midas.

Midas VIII., když technika opět pokročila, všeobecné snímání sluchových a zrakových počítků doplnil o snímání a třídění všech myšlenek, a tak vznikl Monitor v té podobě, v jaké jsme ho donedávna znali, či spíš neznali.

Díky němu se Midas IX. dozvěděl už úplně všechno a byl tak znuděn tím, co zvěděl, stejně jako možností řídit to hemžení těch lidských červíčků, že Monitor zrušil.

(2006)

JINÉ TEXTY

PROJEKT 666

Hodnocení, realizace, výhledy

Výroční zpráva

Jedna éra se blíží ke svému závěru a my stojíme na prahu éry nové. Je to tedy vhodná příležitost ohlédnout se za vykonanou prací, zhodnotit, čeho jsme jí dosáhli, a zároveň předestřít výhledy do budoucnosti.

Myslím, že můžeme konstatovat, že minulých 666 let bylo úspěšných a že zejména k závěru výsledky práce v epoše, jež končí, předčily všechna očekávání. Jestliže už v její polovině planuly hranice s prvními bojovníky za svobodu poznání, které všem ukázaly, jak zotročující je náboženské myšlení, na jeho konci již planuly ohně v pecích osvobozujících lidstvo od nadvlády tzv. vyvoleného národa; v další části světa pak hnutí k osvobození mas vedlo k masívnímu vyhlazení všech vykořisťovatelů. V tomto časovém úseku probíhala řada osvobozujících revolucí a osvobozujících válek, jež vyvrcholily dvěma válkami světovými, korunovanými Hirošimou. I po tomto skvělém období boje za svobodu jeho úsilí neustává a takové pojmy, jako například kulturní revoluce, Kambodža, Kuvajt, Irsko, Palestina, Jugoslávie, jsou toho vynikající ilustrací. Tam všude jsme pozvedali a pozvedáme prapor boje za svobodu lidských zájmů.

Za uplynulých 666 let se podařilo člověka osvobodit také od ubíjející každodenní dřiny a dovést jej do říše svobody, v níž má jedinou starost – co s volným časem. Ten se nám pak daří vyplňovat rozmanitou aktivitou zcela osvobozenou od závislosti na nutnosti a smyslu a zaměřenou na naplňování individuálních tužeb a zájmů.

Právě takového člověka se snažíme zformovat: člověka, který chce a dovede jít přes všechny překážky za svým. Člověka, který ví, že užití násilí vždy může pomoci dobré věci, člověka, který nemá žádné zbytečné zábrany, když vyhledává způsoby, jak se plně pudově, citově a po stránce ostatních potřeb uspokojit, který nedbá licoměrných nářků a výčitek okolí a jde cílevědomě za svou touhou.

Aby se takovýto člověk mohl realizovat, je třeba jej osvobodit od zkosnatělých a zotročujících zákonů. Ovšem i v tom směru se již ledacos podařilo a postupně daří, ať je to legalizace rozvodů, jež osvobozuje z manželství (které ostatně samo o sobě díky nám stále víc člověk vnímá jako přežitek), jež se stalo žalářem, legalizace potratů, jež osvobozuje matky od nechtěné povinnosti, legalizace prostituce, pornografie a osvobozeného sexu, jež osvobozuje lásku pod heslem Láska je bůh, legalizace užívání drog, jež všeobecně dostupné osvobozují člověka z pout tohoto světa, legalizace eutanázie, jež osvobozuje člověka ve volbě, zda zbytečně trpět, nebo ne, legalizace držení zbraní, jež osvobozuje člověka z okovů bezmoci k obraně ve světě násilí.

Povedlo se probojovat svobodu slova, která se nedá zastavit žádnými maloměšťáckými ohledy a jež dovede vždy zatít spár na tom správném, nejcitlivějším místě, svobodu tvůrčího projevu nespoutaného žádnou prudérií, který tak sympaticky symbolizuje graffiti. Tímto směrem jde i boj za osvobození žen od sexuálního jha.

Nenávratně je pryč doba odříkání a sebezapírání, člověku se otevírá ráj svobodné konzumace. Aby takový stav byl hospodářsky možný, vytvořili jsme systém svobodného podnikání, který umožňuje svobodně jakýmkoli způsobem získat peníze, za něž je pak možné svobodně získat cokoli. V tomto systému se uplatňuje zejména reklama, která umožňuje svobodně tvrdit cokoli o čemkoli a dovést člověka na základě jeho svobodného

rozhodnutí kamkoli, v rámci systému pak ke svobodné podpoře tohoto systému.

Věda vytváří prostor pro svobodné myšlení, jež se vymaňuje ze zajetí náboženských předsudků, technika vytváří prostor pro svobodnou realizaci lidských tužeb. Dosud nebývalý rozmach vědy a techniky umožňuje svobodné globální přetváření přírody pro člověka. Automobilismus, v jehož jménu jsou jistě jakékoli oběti příliš malé, umožňuje člověku svobodný pohyb v prostoru fyzickém a informační dálnice umožňuje člověku svobodný pohyb v prostoru informačním, svobodný přístup k jakýmkoli datům.

Podařilo se otevřít bránu svobody všem doposud potlačovaným názorům, představám a idejím, v jejichž záplavě se ztratí jakékoli dosud privilegované přežilé názorové a etické postoje, jež se tak určitě povede přehlušit a do kořene vymýtit. Je konec otroctví nesmyslným zákazům, je konec odumřelým morálním zásadám, přichází věk svobody.

Ve znamení svobody bude probíhat naše usilovná práce i v příštím období 666 let a je naděje, že v něm konečně dojdeme k cíli: osvobození člověka ode všech zábran.

Je na čase, abychom svět seznámili se svým legitimním úsilím a aby každý člověk poznal, kdo je tu skutečným pánem.

Na vědomí lidstvu dne 31. prosince 1998.

(1998)

Rozhovor s Bohem

Onehdy jsem se doslechl, že oné možnosti, kterou poskytuje soudobá technika

(– totiž animovat libovolného člověka tak, že se dá vést rozhovor s jeho digitálním obrazem, jako bys mluvil přímo s tím člověkem samotným, a to proto, že není animován pouze jeho vzhled na monitoru, ale zároveň i jeho myšlenkový svět, takže je možné konverzovat s programem, který ze záznamů všech jeho myšlenek, nápadů a odpovědí v souboru dotazníků (nejlép se tak zpracovávají plodní spisovatelé) dokáže sestavit pravděpodobnou odpověď animovaného člověka na libovolnou otázku, kterou mu položíš –),

nedávno využili teologové a vytvořili animaci Boha. Nebylo to prý ani moc obtížné – on Bůh vlastně byl *nějaký* spisovatel, a to stačí pomyslet jen na Bibli – ale ta zdaleka nepředstavuje všechno, co se pokládá za Boží Slovo – stačí připomenout hory teologických výkladů – a to už je pak odkud čerpat při shledávání podkladů pro generování Božské Osobnosti.

Protože mne tenhle problém zajímá jak teoreticky (uvažuju o tom, že když nemám dětem co odkázat z hmotné kultury a ta hromada popsaných papírů z mé tvůrčí dílny se hodí leda tak na podpal, že po mně aspoň zdědí animaci mé mysli; neudělám to pochopitelně sám – zadám tu práci nějaké firmě, třeba té, co sestrojila Boha – no a na Božské Stránce může být třeba její adresa), tak i prakticky co do ozkoušení, jak takový animovaný Pán Bůh vypadá a jestli to působí tak

hodnověrně, jak se nám pokouší namluvit reklama (a jak bych pak asi pro své potomky vypadal já), a nejen to – vždyť pokecat si se Samotným Pánembohem se dosud nikomu nepoštěstilo, rozhodl jsem se zaregistrovat se za těch 200 eur na Božské Stránce a připojit se.

Ovšem když už budu mluvit se Samotným Pánembohem, neměl bych jen tak blábolit, aby nepoznal, že jsem se přišel kouknout jenom na formu a firmu, ostatně copak nemám, co bych se ho zeptal? No, ptát se ho, proč ten svět tak blbě řídí, že se mně moje touhy a sny plní jen tak málo, či spíš vůbec a proč dostávám spíš to, co nechci, a ne to, co chci – na to mně může říct, že on nejlíp ví, co je pro mně dobré, že. A když budu mluvit o tom, proč je vůbec ten jeho svět tak hrozný, proč je v něm utrpení a bolest a smrt a vosy a štíři a ovádi, to by se mohl i urazit. No a chválit Boží Dílo, to se mi zas moc nechce, i když bych mohl, ono zas na druhou stranu to tu není tak špatné, ale to určitě pozná, že mu mažu med kolem huby. Ostatně jako Bůh stejně bude vědět, co si myslím a o co mi jde. Ale jedna otázka mně napadla, a ta i mně samotného zajímá, kurník, ona je i vtípná a mohl by ji ocenit.

„No a tak bych se Tě rád, Pane Bože, zeptal...“

„Já vím, chceš se zeptat, ty chytráku, jestli existuju, a myslíš si, jak seš obrovsky vtípné! S kým si myslíš, vole, že rozmlouváš? Tak já ti to řeknu: Se mnó! Nikomu to rači neříké (ale já vím, že to stejně rozkecáš, ale co), ale je to tak. Mohl bych vykládat něco vo tom, že přece mluvíš s něčím, co myslí, a co myslí, to má vědomí, duši, ducha, já že su ten Duch, Co S Tebó Mluví, a jak bych to teda mohl dělat, kdybych neexistoval, a že když nic, tak že existuju aspoň v tomhle digitálním krámu, ale to si odpustím.

Já Ti to teda fakt řeknu. To máš tak. Když sem viděl, jak sem se jim povedl, třeba ten ksicht, ten důstojné stařec, ale eště

plné síly, žádná senilní troska, co už nic nemůže, naopak, moudrost a síla zaráz, tak se mně ten projekt zalíbil. No a když sem viděl, jak lepíjó ty moje starý kecy se svéma blábolama dohromady, řekl sem si, že takhle by to teda nešlo, blba za sebe dělat nenechám, to teda né. Když už Bůh, tak pořádné. A tak sem sestópil do té mašiny a su tady vosobně. A když vosobně, tak existuju. To čumíš na drát! Já vím, tys vo mně pochyboval a ted' si myslíš, že si z tebe dělám prču, ale v tom ti už nemůžu pomoct, ty seš holt ten chytrák nevěřící Tomáš. Co sem mohl, to sem udělal a víc pro tebe udělat nemůžu. Ale bohužel ani neuvidíš, jak by ta mašina fungovala na ty tvoje bláboly, protože to, co vidíš, je fakt neautentický, su to fakt já, a né výplody nějakýho digitálního programu.

Když ste s tím nápadem začali, tak jsem si řekl, že toho využiju, že to je ten pravé čas pro můj příchod, že vám ted' budu v úřední hodiny plně k dispozici. Tady su, tady mě máte, ptéte se. Pro vás to pochopitelně bude nonstop, ale pro mě má čas nekonečně rozměrů, a tak jsem u vás sice pořád, ale asi tak svým malíčkem. Ale to by vám mělo stačit, víc nepotřebujete a ani nezvládnete. Jo, Můj Syn, ten se do toho vrhl celé. Furt sem mu říkal: To chce vodstup, drž se trochu zpátky, ale von né. Nedal si říct. Tatínku, já je spasím. Já na to: To oni musí sami, každé sám svó cestó projít tím labyrintem, co sem jim nachystal, co sem vymyslel, vyprojektoval a vystavěl, aby je vedl výš a výš, až ke Mně. Ale On ne. Tatínku, udělals to moc složitý. Tatínku, já budu pro ně Ariadninou nití v tom bludišti, já budu světlo na konci tunelu, co je povede. Nedal si říct, co jsem mohl dělat, jen se dívat, co s ním ti chytráci provedou jako s každým druhým, kdo by jim chtěl ukázat, jak ven z těch sraček. Ono se jim v tom hnoji snad líbí, já fakt nevím. Myslel sem si, že se budou drát nahoru, aby už byli z toho venku, a oni se v tom rochní jak ty svině v bahně. Dobro? Jaké dobro? Chytráctví, darebáctví, zlodějna, někoho okrást a třeba i zabít,

jen ať se já mám dobře, krev se jim líbí, když z někoho teče, to je jejich, bičovat, mučit, drásat, rvát, žrát, jak ta divá zvěř, jako bych jim nedal každému nesmrtelnou duši, svoloč jedna. Kdyby se ten Můj Syn tak neangažoval, už bych to všechno dávno poslal do nějaké černé díry, předtím utopil, utopené zas obživil a pak spálil na padrt'. Ale takhle se o vás musím starat dál a On pořád: Přece je nenecháš, aby se tak trápili. Stačí přece jeden spravedlivý, aby to k něčemu bylo. No a tak i proto su teď tady a vedu s tebou tuhle moudrou řeč. Ale nevím, nevím, jestli k něčemu bude, když si s někým z vás pokecám. Víš, kolik tu bylo přístupů za minulý a tento měsíc? Ty jsi první! Myslel jsem si, že se mně huba nezastaví a že ten nápor ani svými Božskými Silami nezvládnou a že se mi Moje Božská Hlava třeba i rozskočí, jak budu ze všech stran interviewován, a zatím tu většinu pracovní doby prospím. Ještě žes přišel aspoň ty. Co nic neříkáš a nic se neptáš? Snad jsem tě nezklamal? Já vím, von pravdu nikdo neslyší rád, ale to vám mám lhát? Sladkou lež, co vás, sviňáci, ukolébá v bohorovné dřímotě rozvalené v kališti, si rozhodně nezasloužíte.“

(2004)

A přece se točí

Najednou to před sebou viděl tak zřetelně a samozřejmě, jako ty teď můžeš vidět třeba tadyhletu elektrickou zásuvku. Bylo to všechno jasné jak facka, jen to nakreslit, vyrobit, sestavit a spustit. A tak začal.

Nejdřív se dal do kreslení prvních náčrtků, upravoval, překresloval, čmáral další a další varianty a z nich vybíral ty, co se myšlenice blížily nejvíc, kombinoval, v představě sestavoval a podle toho upravoval i svoje návrhy, jednotlivé části a součásti.

Pak si zvolil základní rozměry a pustil se do kreslení podrobných plánů, promýšlel detaily, aby k sobě pasovaly, přemýšlel, jak tu kterou součást navrhnout tak, aby se dala vyrobit co nejjednodušeji. A když se dostal do slepé uličky a části projektu spolu neladily, musel začít znovu. A znovu. A znovu.

Konečně to všechno hrálo, takže mohl začít vyrábět jednotlivé kousky. Spoustu toho zkazil, protože se učil za pochodu, ale nakonec se mu vždy povedlo dosáhnout toho, že výsledek alespoň dostačoval zamýšlené potřebě a funkci, i když nebyl dokonalý. Vždyť o dokonalost mu nešlo. Šlo mu o princip, dokázat, že to jde! Když to půjde jednou, půjde to i podruhé a posté, však až to ostatní uvidí, pochopí a k té dokonalosti už to dopracují.

Věnoval svému úsilí každou volnou chvíli, když nemusel, od práce neodcházel, návštěvy vyháněl a vítal jen ty, kteří byli ochotni naslouchat jeho výkladu nebo mu mohli pomoci radou, jak to či ono vyrobit.

Teprve když nevěděl, jak dál nebo jak na to, vyražel namátkou za svými známými a hledal pomoc, ale ti druzí většinou nechápali, co po nich chce, a proto se zase vracel ke své práci a lámal si hlavu sám tak dlouho, až na nějaké to řešení, třeba provizorní a nouzové a ne právě optimální, přišel.

Známí se mu pochopitelně začali vyhýbat, stejně jako neznámí, protože se o něm rozšířila zvěst, že to s ním není v pořádku a že to s ním jde s kopce. I ti ještě nedorostlí rošťáci na něj venku pokřikovali a pošklebovali se mu, když vyrazil na nějakou nutnou pochůzku, samozřejmě související s jeho Dílem.

Ale on to všechno nevnímal. Jen si uvědomoval, jak je na všechno sám, a utěšovalo ho pouze, že, ač pomalu, práce přece jen pokračuje a blíží se ke svému cíli.

A tak nastal okamžik, kdy To bylo hotovo, jen To spustit.

Ale třebaže do perpetua strkal sebeusilovněji, přes počáteční rozběh se vždy, byť pozvolna, zastavilo, natož aby roztočilo ještě něco navíc. Nemohl tomu uvěřit. Vždyť to bylo tak jasné a samozřejmé, viděl to přece před sebou jako na dlani, když si tenkrát přečetl prohlášení toho chytráka:

A přece se točí!

A když to jde ve velkém, v rámci celého Vesmíru, proč by to nemohlo jít v malém?

(2004–2006)

Všechno bylo jinak aneb Vyhnání z ráje

Já vím, že mi nebudete věřit, co vám budu povídat, vždyť přece vím, co vám dnes vykládají, a taky vím, že když se dozvědí, co vám povídám, že mě můžou internovat jako nevléčitelně nemocného, vždyť už jen to, že jsem žil před změnou, že jsem tak starý, jim vadí a o takových lidech se přece všude tvrdí, že už jsou dementní a blázniví a že většinou mluví z cesty, že začnou s věkem blouznit a vyprávět o vymyšlených světech, ale ono skutečně kdysi všechno bylo jinak, já jsem to zažil, a potom přišla změna a všechno je teď takové, jak to znáte vy.

No jo, říkáte si, dědek, už taky blábolí, tak si mě aspoň poslechněte a třeba poznáte, že něco takového si nikdo vymyslet nedokáže. Nebo si to poslechněte aspoň jako pohádku, já vám to prostě musím říct, protože jsem už starý, a když vám to neřeknu, tak se mnou všechno to, co bylo, zmizí a nikdo nebude vědět, co ještě nedávno, aspoň mně se to tak zdá, bylo, co mohlo třeba být ještě dnes a možná zase někdy bude.

Vám se třeba zdá normální, že žijeme tady, uvnitř, a že ven můžou jen sem tam lidi ve skafandrech, ale ono to bylo jinak. Kdysi se stavělo sice i pod zemí, ale většinou se žilo venku, na povrchu, tam byly ubikace, ve kterých jsme bydleli, byly to prostě velké krabice, jejichž stěny byly třeba z betonu či jiné pevné hmoty a uvnitř byly chodby a kóje, jako máme my tady, jenomže kolem nebyla skála, ale prázdný, volný prostor.

Ne, ty krabice nebyly hermeticky uzavřené, hned vám vysvětlím, proč. Nebudete mi to věřit, ale tam nahoře, venku, byl všude až do velké výšky kolem Země, všude tam byl vzduch. Jen tak, sám od sebe, nemuseli jsme jej vyrábět v generátorech jako dnes.

Já vím, je to těžko uvěřitelné, ale bylo to tak. A proto jsme venku, nahoře nepotřebovali ani skafandry a mohli jsme tam chodit bez nich. Vlastně ne tak docela, byli jsme částečně chráněni, obaleni fóliemi, ale ty byly pro vzduch prostupné a byly bez přilby, takže jsme mohli okolní vzduch volně dýchat.

A jak jsem říkal, protože vzduch byl všude, nemusely mít ubikace hermetické vstupy, vedly do nich většinou jednoduché dveře a navíc měly zvláštní otvory uzavřené skleněnými deskami, kterými do ubikací šlo světlo (a když se ty otvory otevřely, dostal se tam i čerstvý vzduch), takže tam nemuselo být stálé osvětlení, jako je tady, to bylo potřeba jen v noci, protože v noci tam byla všude na povrchu sama od sebe tma, ne že by se zhaslo, jako tady, prostě ten, kdo byl venku, to zná: den se tam střídá s nocí sám od sebe, když svítí Slunce, je den, když nesvítí, je noc, nikdo nic nezhasíná, je to samo od sebe. Jak je to možné? Vy jste se neučili, že se Země otáčí a že Slunce každou chvíli svítí na jinou část jejího povrchu a kde je světlo, je pak den a ve stínu že je noc? Vidíte, že mám pravdu – vy si to jenom nedovedete představit.

Tak jste se učili o Měsíci a o hvězdách. Měsíc se dal někdy zahlédnout i ve dne, líp však v noci a hvězdy jen v noci. Ne jako dnes, kdy jsou hvězdy na černém pozadí vidět pořád. Ve dne totiž nad vámi jako by byla vysoká modrá klenba, to proto, že nad vámi byl vzduch (ten, když je v silné vrstvě, je modrý), který zakryl hvězdy. Jen Slunce vzduch prosvítlo a v jeho světle nebylo hvězdy vidět. Ona ta zdánlivá klenba nebyla ani ve dne pořád modrá – nahoře se pod ní často převalovaly bílé, šedé či černé vodní páry a tvořily chuchvalce a chomáče. Viděli jste už páru? Voda, třeba když vaří, se

vypařuje a je nad ní bílý obláček páry. No a tady to bylo ve velkém.

Neřekl jsem vám totiž, že stejně jako byl venku všude kolem vzduch, tak taky byla venku voda, ne sice všude, ale držela se v proláklínách, do kterých stékala z vyvýšenin, a jak tekla, vyryla do podkladu, do země rýhy a v těch pak tekla do proláklin, kde se držela. A nebyly to prolákliny nijak malé; podobně jako vzduch byl kolem celé zeměkoule, tak i voda pokrývala větší část zemského povrchu. Bylo jí tolik, že kdo chtěl, mohl se do ní celý ponořit a umýt se v ní nebo v ní jen tak být, mohl se jí nechat nést na jejím povrchu, dokonce existovaly dopravní prostředky, které se pohybovaly po povrchu i těch největších a nejhlubších vodních ploch. A to není všechno: podobně jako máme v ubikacích pohyblivé chodníky, tak po celém povrchu venku byla síť rýh vyplněných vodou a ta voda se pohybovala a na sobě nesla dopravní prostředky. Chápu, že je to nepředstavitelné, když my dnes musíme s vodou tak šetřit, protože ji vyrábíme v generátorech, ale bylo to tak.

Ale vraťme se k těm chuchvalcům páry: voda se v oněch proláklínách žářem Slunce vypařovala, tvořila se z ní pára, ta stoupala vzhůru a ve výšce vytvářela různotvaré shluky, a představte si to, tam se časem zase ochlazovala a jako voda padala zpátky na zem a tekla rýhami do proláklin. Nepadala dolů našťastí naráz, ale rozdrobená do malých částecek a na velkou plochu, takže to nikomu nevadilo, ba naopak – bylo to prospěšné rostlinám.

Ach tak, vy nevíte, co to je, vlastně co to bylo. Jako vzduch a voda byly tehdy všude či skoro všude i rostliny. Těžko se mi vysvětluje, co to bylo... jakási živá hmota to byla. Bylo to většinou zelené a vyskytovalo se to na větší části zemského povrchu. Ke stavbě své struktury si to bralo výživu z půdy, potřebovalo to i vodu a vzduch jako my a sluneční světlo tomu dodávalo energii.

Byla toho spousta druhů, jedinci byli většinou pevně přisedlí k zemi, vyvíjeli se z malého zárodku, jejich objem dosáhl vždy určitých rozměrů a pak vytvořili zárodky další a oni sami se rozložili na materiální součásti, z nichž vznikli. Ze zárodků se vyvinuli další jedinci a tak se to dělo pořád dokola.

Proč o tom mluvím – rostliny byly pro nás životně důležité – my jsme je, jejich části nebo zárodky, totiž jedli. Dnes jíme umělou, syntetickou stravu z generátorů. Tehdy se nám jídlo vygenerovalo samo, v podobě rostlin. A chutnalo nám to a vám by to chutnalo taky, i když mi to nevěříte.

A jak to jídlo bylo rozmanité a v jak dokonalé formě je rostliny produkovaly!

Tak třeba existovaly koule velikosti pěsti, které se tvořily na rostlině určitého druhu, uvnitř měly chutnou matérii, obalenou, aby nedošla úhony, tak, že se ten obal mohl sníst zároveň s onou matérií. U jiných produktů byl problém ochrany vyřešen jinak: obal se musel sloupnout. Jeden produkt byl přitom „vyprojektován“ jako soustava malých pytlíčků naplněných vynikající šťávou a ty byly uspořádány do částí, které se daly snadno jedna od druhé oddělit a tvořily právě tak jedno dvě sousta. Tenhle produkt byl také kulatý. Další druh byl zase podlouhlý, byl to válec chutné hmoty, jehož průměr byl právě takový, že se mohl vkládat do úst a mohlo se z něho ukusovat.

Zatím jsem vám pověděl jen o třech rostlinách, a ony jich byly tisíce a tisíce druhů a já bych vám o tom, jak byly ty rostliny pro nás zařízeny, mohl vyprávět celé dny.

A to jsem vám ještě neřekl, že vedle rostlin existovali i živočichové, totiž tvorové v podstatě utváření jako my – měli tělo jako my a mohli se pohybovat jako my, potřebovali vzduch, vodu a potravu jako my. Tvrdím, že byli v podstatě utváření jako my – ale těch rozmanitých forem a velikostí a způsobů využitelnosti pro člověka!

Byli živočichové, což je skutečně nepředstavitelné, kteří žili jenom ve vodě a většinou se v ní vznášeli. Jiní byli připoutáni gravitací k zemi jako my a ještě jiní se vznášeli ve vzduchu – tam, kde je vzduch, je totiž technicky možné se o vzduch opírat, nechat se jím nadnášet (ostatně lidé vymysleli i létací stroje, které se opíraly o vzduch; dnes se ovšem venku můžeme vznášet jen pomocí reaktivních motorů).

A my jsme ty živočichy, stejně jako rostliny, jedli – rozebírali jsme je na části a z nich si upravovali jídlo. Nebo jsme k tomu využívali jejich produkty – někteří živočichové třeba produkovali chutnou a výživnou bílou tekutinu, která se dala pít nebo ze které se dala vyrábět různá jídla, jiní zase produkovali zárodky v obalých keramických obalech, které se daly snadno rozbít a jejich obsah se dal upravit na jídlo, další zase vytvářeli zásoby sladké husté tekoucí hmoty, kterou jsme jim odebírali a jedli ji.

Ale nejen to – některé živočichy jsme používali při dopravě – na některých se dalo sedět a oni nás tak mohli nést, některé jsme měli jako hlídače ubikace – když k ní přišel někdo cizí, vydávali varovné zvuky. V ubikacích jsme měli i podobné živočichy, kteří nám chytali jiné, mnohem menší, ale obtížné živočichy, kteří v našich ubikacích, ovšem proti naší vůli, také žili.

A to je zase jen několik málo příkladů z tisíců a tisíců druhů živočichů, kteří s námi měli ledacos společného, ale lišili se od nás tím, že neměli rozum.

Ovšem když dnes vidím, kam jsme to dopracovali, začínám si myslet, že ani ten nás od někdejších živočichů neodlišuje, protože ho také, jak je přece zřejmé, nemáme. Jinak bychom ten dřívější svět dokázali zachovat a nezničili bychom jej.

Proč vám to vlastně vykládám? Abych vám ukázal, jak mnoho jsme ztratili, a vyvolal ve vás zármutek a beznaděj? Ale vždyť vy žijete ve světě, který máte za svůj, a žijete se vám

v něm dobře a možná si i říkáte, co to bylo za podivný a nepochopitelný svět, který se rozplynul v minulosti – a že možná je dobře, že už není, kdoví jak by se vám v něm žilo. Asi jsem skutečně blázen, nevím, co chci a měl bych raději mlčet.

(1998–2000)

Pohádka o Šípkové Růžence aneb Úplně poslední stroj času

Nemůžeme už déle čekat. Riziko je příliš veliké. Určitě nejsme jediní, kteří na tom pracujeme. Kdo ví, jak daleko je druhá strana. U nás se prý už dávno začalo s kamuflováním skutečných dat důležitých událostí, aby se do nich při cestování časem zpět nemohl nikdo strefit výsadkem chrononautů. I náš pokus, díky stupni významnosti, bude všude veden, jako by se stal před měsícem, že prý se tak znemožní zásah z budoucnosti.

Obrátil se na druhý bok, aby se mu leželo pohodlněji, ale myšlenky, místo poznenáhlého utichání, se hnaly dál.

Cesty do minulosti. Výpravy chrononautů zasahujících do dějin. Vytváření optimální budoucnosti. Bitvy chronovojsk hbitě se přeskupujících nejen v prostoru, ale i v času... Kdo by tyhle představy neznal. Naše generace je jimi přece odkojena. Zatím to ale byly jen představy. Zato my je zítra začneme uskutečňovat!

Nebude to samozřejmě nic velkolepého. Pouhý začátek. Málem směšný. I ten se však zdá být riskantní. Kdo ví, jestli riziko není větší, než kdybychom s pokusy vůbec nezačali...

Ne a ne usnout. Podobných nocí měl za sebou hodně, ale tahle se zdála být nejhorší.

Nápad přece vypadal ve své prostotě jako geniální: pošleme něco, třeba noviny, trezorem o den zpátky. Takže když dnes najdeme v trezoru zítřejší noviny, budeme vědět, kdy máme pokus spustit, a taky se dozvíme, že se zdaří. Stačí tedy jen pokus naurčito naplánovat a noviny by se den předem měly v trezoru samy objevit. Jenže jsme plánovali a plánovali

a v trezoru pořád nic. A *oni* už nechtějí čekat. My vlastně také ne. Čekáním se nikam nedostaneme. Přešlapujeme, jako bychom se báli vykročit.

Třeba je čeho se bát. Co když jsme vyprojektovali dejme tomu obyčejný automobil a hodláme se v něm teď projet pod vodou... Katastrofa. Jak málo víme. Vždyť to bude úplně první krok do neznáma.

Co proti tomu znamenají všechny ty žertíky s novinami, kterých jsem se navymýšlel... Ledacos by šlo, kdyby. Kdyby se noviny den před pokusem v trezoru objevily. Mít zítřejší noviny dnes, mohli bychom si je třeba ofotit a druhý den odeslat do včerejška. Měli bychom pak v ruce fotku novin, které nikdo nikdy nevytiskl, pouze vyndal z trezoru a pak do něj vrátil. Kruh by se uzavřel... A co kdybychom je tam vůbec nevrátili, jen bychom si je vyzvedli? Co by se stalo? Projevily by se nějaké temné síly, o kterých dosud nemáme nejmenší tušení? Nebo by se všechno samo od sebe událo tak, že by žádný paradox nastat nemohl? Měl pocit, že něco takového se právě děje: *proto* se v trezoru pořád nic neobjevuje!

Já vím. Nemůžeme dál čekat. Riziko je příliš veliké. Ovšem které riziko, páni generálové. Zítra to rozhodně nebude procházka růžovým sadem. Zítra šlápneme na ocas tygroví.

Už toho mudrování proboha nech, řekl si. *Musíš* spát.

Vzbudil se vlastním křikem. Rty mu pak bezhlasně artikulovaly jediné slovo. Chyba! Chyba!! Chyba!!!

Jaká to byla chyba? Jak to v tom snu bylo?

Běžel jsem. Před něčím jsem utíkal. Nějakou chodbou nebo štolou. Snad se tam vzadu propadal strop. Nebo že by tam stoupala voda? Ne, někdo mě honil. Utíkal jsem mírně se zvedající chodbou a nohy se mi bořily do prachu. Nebo do bláta. Předem mnou tady snad ještě nikdo nikdy nebyl. Moje stopy je dovedou až ke mně. Jestli se včas nedostanu ven. Honem! Rychle!

Chodba se najednou rozštěpila ve dvě. Kudy dál? Tudy? Bez rozmýšlení jsem se vrhl do pravého jícnu, ale v úleku jsem vykřikl a uskočil zpátky: někdo se tam krčil, předtím krytý rohem chodby, a vyřeštěnýma očima zíral na mne. Další pronásledovatel! Uskočil jsem zpět, zaškobrtl jsem však a upadl na kolena. Z brašny se mi cosi vysypalo, ale hned jsem vyskočil na nohy a vrazil do levého ústí. Měl jsem štěstí. Tam na mne nikdo nečíhal. Zběsile jsem se hnál a v duchu jsem před sebou viděl ten vyřeštěný obličej. Odněkud jsem ho znal.

Byl jsem víc a víc unavený a nohy jsem zvedal stále pomaleji. Za sebou jsem už neslyšel žádný hluk. Bylo ticho. Chvillemi jsem se ohlížel, ale viděl jsem za sebou jen prázdnou chodbu, podlahou se ke mně vinul řádek mých stop zpoza ohybu štoly. Stáčela se totiž a vedla mne stále víc doprava. Už nestoupala, naopak, klesala. Začal jsem tušit, že se vracím: za chvíli asi doběhnu na ono rozcestí, kde jsem spatřil ten povědomý obličej. Když jsem ho uviděl, měl jsem zvláštní pocit a teď jsem si uvědomil, jaký: jako bych se podíval do zrcadla... Vtom mi blesklo hlavou: nyní se budu krčit za rohem štoly a uvidím své dřívější já. Vyběhne mi naproti, uvidí mne, poleká se, uskočí, upadne na kolena, vytrousí něco z brašny, zvedne se rychle a zmizí v druhé chodbě. Už jsem viděl místo, kde se chodba štěpí. Už jsem viděl roh, za kterým se skrčím. Už jsem slyšel zdola svůj dřívější dupot a pak mne napadlo: Jak to, že jsem tehdy nespátřil své stopy? Nenašel vysypané věci? Musejí tam teď přece být! Nebo snad nejsou? Musejí tam být, když jsem je už rozsypal, a nemůžou tam být, když je teprve moje dřívější já poztrácí... Nemůžou!– Musejí!– Nemůžou!– Musejí!– vydupávaly blížící se kroky. Někde se stala chyba! Chi-ba! CHI-BA!

Proboha, zase ten čas! řekl si. Nějak to přece dopadne. Teď musím spát. Nesmím na nic myslet. Klid. Klid.

Najednou cítil, že se propadá. Pod jeho zády se rozevřela černá propast vesmíru. Padal najednou temnou prázdnotou,

z níž sem tam blikaly jen jiskřičky souhvězdí. Kde to jsem? ptal se sám sebe. Kam jsem se to dostal? divil se. Vždyť jsem měl zůstat v trezoru, pak se měly otevřít jeho dveře a já jsem se měl octnout o rok dřív, provést venku průkazní akci, aby bylo za rok pozorovatelné, že jsem byl v minulosti, a zase se vrátit zpátky, do svého času. Jak jsem se octl tady, sám uprostřed nicoty? Připadal jsem si, jako kdybych vypadl z rychlíku. Jako kdyby mě katapultovali z letadla. Anebo jako kdybych zůstal stát na místě a Země mi ulétla pod nohama... Jako kdyby odletěla celá sluneční soustava, celá galaxie a jen já tu zůstal trčet na fleku... Vždyť je to logické: v času jsem se posunul o rok, ale v prostoru jsem zůstal na místě, do kterého Země, sluneční soustava, naše galaxie doletí až za rok... a já letím před tím vším rok cesty napřed. Ááá, vykřikl, když všechno pochopil. Ááá, zařval a rozpráhl ruce, aby se něčeho zachytil, aby tomu nekonečnému pádu zabránil – a probudil se. Když se vzpamatoval, sedl si do křesla a rozhodl se, že bude bdít. Ty dva sny ho však tak vyčerpaly, že mu po chvíli hlava klesla dozadu a začal chrápat. Když se probudil potřetí, svítalo.

Ted' už věděl, co se musí stát a co se stane. Proběhne to právě tak, jak mu to ukázal třetí sen. Šlápeme sice tygrovi na ocas, ale tygr zakousne sám sebe.

Všechno půjde podle plánu, noviny dáme do trezoru, pak šéf zmáčkne knoflík a zas ho pustí, neboť se nic nestane. Jenom zásoby veškeré energie připravené pro pokus budou najednou na nule. Co se stalo? To se budeme moci jenom domýšlet. Bud' jsme měli energie relativně hodně, a tak se čas při zmáčknutí knoflíku vrátil o něco zpět, takže i sám stroj času se ve mžiku octl před zapnutím, šéf zase, aniž by věděl, že je to už podruhé, zmáčkl, stroj času se svým působením opět vrátil před zapnutí, a tak šéfův prst kmítal až do vyčerpání veškeré energie, aniž mohl kdokoli co zpozorovat. Nebo, což je pravděpodobnější, stroj času naráz vyčerpал veškerou energii, když o pranepatrný kousíček převinul zpět *celý vesmír*.

Zločin a trest aneb Příspěvek k polemice

Slunce hřálo. Pod čistou modrou oblohou se od obzoru k pláži vlnilo moře, na jemném písku se vlnila masa ležících oblých těl. Bytosti se vláčně a pomalu protahovaly, jako by na slunci tály, vystavující se mu v různých polohách, navzájem se dotýkaly, objímaly a laskaly, občas se některé tělo zazmítalo v nenadálé křeči slasti a rozkoše, a když se uklidnilo, pokračovalo v pomalém kolébavém svíjení, proplétání a hlazení. Do šumění příboje se ozývalo vzdychání a tiché úpění, chvílemi zaznělo hlasitější sténání, které postupně sláblo a tichlo.

Vtom se ozvala siréna. Její ječení protrhlo lenivou atmosféru vznášející se nad pláží. Pohyb těl rázem ustal. Bytosti, některá dříve, jiná později, tak, jak odcházelo polobdělé omámení sluncem a rozechvění slastí, se začaly dívat ke zdroji rušivého zvuku. Musely poslechnout jeho panovačný tón. Neustal, dokud se k bráně nedívaly všechny.

To už věděly, proč to náhlé přerušení: mezi dvěma strážnými bytostmi tam stál bodák. Bodák mžoural oslněný sluncem a překvapený pohledem na bytosti. Ty se začaly jedna po druhé zvedat z písku, zahrocené obliny hrozivě vypínající proti vetřelci, a pomalu se k němu začaly přibližovat.

Strážné bytosti svého zajatce postrčily dál od brány, podle předpisu ustoupily za bránu a zavřely ji.

Bodák tu stál sám, obklopen stále se zužujícím kruhem bytostí a ohromen jejich vzhledem. Roztrásl se vzrušením. Tak takhle je to tedy! Nikdo mu venku nedokázal říct nic určitého.

Když jednal proti Zákonu, raději na následky nemyslel. Když někdy dostal strach, představoval si ledacos, ale tohle by nedokázal vymyslet ani v nejbujnější fantazii.

Díval se na bytosti, jednu vedle druhé, nejkrásnější exempláře, které kdy spatřil, a znovu v hrudi pocítil to známé rozechvění, tu Zákonem zakázanou touhu bytost obejmout a vbodnout do ní žihadlo.

Postup bytostí se zastavil. Ano, je to bodák. Teď to viděly všechny a na chvíli znejistěly; bály se. Ale bylo jich tolik a bodák, ten nebezpečný bodák byl sám. A ty z bytostí, které už návštěvu bodáka zažily, se začaly chvět vnitřním přetlakem a šeptat Bodák! Bodák!

Zase jako kdysi se strach pozvolna měnil v nenávist, která jim radila, co je třeba udělat.

Bodák! Bodák! začaly syčet a sekat směrem k němu údy, jako by mu chtěly rozdrásat pokožku.

Pořád se však ještě bály: věděly, že bodák je velmi nebezpečný, věděly, že může kteroukoliv z nich napadnout žihadlem, jež zamíří vždy do nejcitlivějších míst tak, že v zasažené bytosti pak začne růst nádor a ten jí vyžere vnitřnosti...

Věděly však také, že se s bodákem musí vypořádat samy tady a teď.

Kruh bytostí se kolem bodáka začal opět svírat a sekající údy se ho začaly dotýkat, zlehka, pak se konce údů nejrozvášenějších bytostí zaryly do kůže, a pak hloub, zaryly se do masa a rvaly bodáka ze všech stran. Ve chvíli se proměnil v krvavý žvanec zhroutený v tratolišti krve vsakující se do písku.

Už to nebyl nebezpečný bodák. Nebezpečí bylo zažehnáno a trest byl vykonán.

Bytosti se pomalu uklidňovaly a jedna po druhé opouštěla rudý chuchvalec. Jedna po druhé odcházela a vybírala si místo v příjemně vyhřátém písku, jedna po druhé uléhala mezi ty, které to udělaly už dřív, vlny těl na pláži se daly do pohybu jako před vpádem bodáka, podobajíce se vlnám

moře, jež se dál lhostejně valily k pláži pod lhostejnou modrou oblohou a lhostejným hřejivým sluncem.

(1987)

0 alias o.n. alias omikron nepatrný

Kdyby o.n. nebyly bytostně cizí superlativy, tak by se pokládal za nejbezvýznamnějšího z nejbezvýznamnějších.

Už při řazení v tělocviku podle velikosti stával o.n. vždy za nejmenším.

Vyvolávali-li o.n. jménem, pravidelně se z jeho úst ozývalo: Nikdo takový tu není.

O.n. nejraději sedával na horní misce lékařských vah.

O.n. po vzoru Diogénově bydlel ve vlasu jako v sudu.

Když si o.n. sedl na bod, bylo vedle něho místo ještě pro čtyřicet devět stejně urostlých chlapíků.

Když si o.n. sedl na tečku, nedosáhl nohama na zem.

O.n. byl první, který po vzoru bleších cirkusů cvičil bakterie.

Glouon byl příliš těžký na to, aby jej o.n. uzvedl.

Cokoli kdo mohl, to o.n. nikdy nemohl.

Sebevědomí o.n. jedlo z podlahy.

Zápisky o.n. by byly čitelné jen elektronovým mikroskopem, kdyby se ovšem vůbec někdy odhodlal něco zapsat.

O.n. obědval vždy to, co už nezbylo.

Při čekání ve frontě o.n. nikdy nepřišel na řadu.

Když o.n. někdo pozdravil (což se dosud nestalo), neodpověděl, neboť nevěřil, že to patřilo jemu.

O.n. se nikdy nerozhlížel, aby nepoutal pozornost lidí, které nezajímal.

Ani v prázdné šalině si o.n. nesesal, aby nezabíral místo.

O.n. se už zdáli vyhýbal tomu, koho teprve tušil za rohem.

O.n. se vyhýbal i cizímu stínu, aby ho nepošlapal. Pravý důvod pak kamufloval tvrzením, že se nechce umazat.

O.n. byl na druhé straně přechodu vždy dřív, než vyběhl. Pokud mu ovšem řidič dal přednost. Což se nikdy nestalo.

Aby nezavazel na chodníku, chodil o.n. domů kanály.

Pokud by se o.n. odvážil vstoupit do auta a řídit, odhodlal by se dát jen zpátečku.

Šlápl-li o.n. do kaluže, omluvil se jí.

Kýchl-li o.n., omluvil se všem okolo, ale tak, aby je nerušil, takže ho neslyšeli. Později se naučil místo kýchnutí tiše puknout.

Chtěl-li si o.n. pochutnat, nejdříve všem kolem nabídl, takže nakonec jemu samému nic nezůstalo.

Cokoli patřilo o.n., patřilo někomu jinému, takže mu to nepatřilo.

O.n. se nemusel nikomu vyhýbat, protože se jím dalo projít jako obláčkem mlhy.

Pokud se někdo rozhodl uštědřit mu ránu, břicho o.n. v tom místě už dávno předtím nebylo.

Konflikt s o.n. končil pravidelně tím, že ani nezačal.

Pozvedl-li o.n. hlas, polekal se jen on sám.

Jestliže ostatní byli, pak o.n. nebyl.

Vakuum je trvale frustrováno možností, že by se setkalo s o.n. a bylo vycucnuto.

O.n. neměl ani přátele, ani nepřátele, protože ani jedni, ani druzí o něm nevěděli.

Jestliže myšlenky jiných měly váhu, pak myšlenky o.n. se vznášely jako balónky.

O.n. nic neuměl. A když něco uměl, tak se tak ostýchal to umět, že to vlastně neuměl.

O.n. se domníval, že je lepší mluvit do reproduktoru a naslouchat u mikrofonu a do dalekohledu se dívat z druhé strany.

O.n. se zásadně díval do zrcadla zezadu, aby nezpychl.

O.n. si nebyl jistý, co je větší, zda něco, nebo nic, a stranil oběma, aby se nehádaly.

O.n. dával vždy přednost konečnu před nekonečnem a nic před něčím. A pokud si mohl vybrat, vybral si spíš zápornou nulu než kladnou a nekonečno pak jedině záporné.

O.n. ze všech čísel nejraději dělil nulu. A nejraději nekonečnem.

Zápis omikronova jména, ač všeobecně rozšířený a o.n. tedy přijímaný, je znalci a s nimi i o.n. samým pokládán za neautentický. Těsně po svém narození byl totiž pokřtěn jako Omikron.

(2006–2010)

Dědictví I

Když jsme shledávali, co zůstalo po otci, zjistili jsme, že všechny věci, na kterých mu záleželo, naskládal do velké stahovací skříně a jinak že po něm toho moc nezbylo.

Ovšem ta skříň nám zavazí a měli bychom se jí nějak zbavit. Když jsme se s ní pokusili pohnout, zjistili jsme, že to nebude tak snadné. Je čehosi plná a teď, když jsme po kratším váhání vypáčili zámky, protože jsme nenašli klíče, víme, i čeho: papírů. Popsaných papírů všeho druhu. Některé jsou jednotného formátu, pečlivě naskládané v přihrádkách a zaplněné písmem psacího stroje, na jiných je zjevné, že byly skoro nečitelným rukopisem popsány tak, jak pisateli ve chvílích inspirace padly pod ruku, a že byly jediným východiskem z nouze.

Ve spodní části registračky, tak, aby to bylo při jejím otevření vidět, byla umístěna obálka s nápisem: **Mým dědicům.**

Když jsme ji se sestrou otevřeli, spatřili jsme otcovou rukou psaný dopis tohoto znění:

Děkuji Ti, že čteš mé řádky, ať jsi kdokoliv. Jsi určitě ten pravý, koho potřebuji a koho podle logiky věci vybral sám osud (kdybych si vybral sám, mohl bych se zmýlit). Když jsem žil, neměl jsem to štěstí, aby se někdo zajímal o to, co si zapisuji, a tak jsem rád, že jsem se dočkal aspoň teď. Ovšem toho, že čteš můj vzkaz (varuji Tě), hodlám obratem ruky zneužít a požádat Tě, abys nějak, podle svého uvážení, naložil s mým odkazem, který Ti tímto předávám.

Nejjednodušší by asi bylo všechno to spálit – i s tím jsem srozuměn – ovšem to, že čteš můj dopis, mi dává naději, že

možná takhle podruhé a tentokrát definitivně zpopelněn nebudu. Ovšem spíš než naděje je to můj sen, i když dnes, kdy to čteš, nebude už zřejmě tak nesnadné jej uskutečnit.

Jestli se mnou budeš chtít mluvit (ted', kdy sis uvědomil, že tato možnost, jak se zdá, nenávratně zmizela a nyní třeba lituješ, žeš jí nikdy nevyužil), lze to totiž zařídit, je to zkrátka, aspoň po mém soudu, technicky proveditelné.

Kdybys měl zájem podívat se na mé zápisky a pokusil se něco si přečíst, zjistil bys možná, že máš pocit, jako by ses procházel chodbami, pokoji a tajnými komnatami mé duše. V téhle skříni jsou totiž uloženy všechny zápisky, které jsem kdy vyhotovil (vyjma těch ovšem, které se mi nepodařilo zachránit před osudem), abych vyrval času ze chřtánu všechno, co jsem považoval za důležité z toho, co mne kdy napadlo, o čem jsem si myslel, že by byla škoda, aby to zmizelo v nenávratnu a co jsem se tak pokusil zvěčnit.

První nezbytný krok k tomu byl takto učiněn. Další už záleží jen na Tobě, já už víc udělat nemůžu. Nanejvýš pouze pokračovat ve svém dopisu, abych Ti vysvětlil, jak si to představuji.

Za mého života jsem se doslechl, že v Japonsku vyvinuli program animace fotografií, který umožní na základě fotografické podobizny vytvořit na obrazovce počítače pohyblivý obraz vyfotografovaného tak, že může být vyvolána iluze rozhovoru s vyfotografovaným. Moje fotografie zde také najdeš. Aby hlas mohl být můj, jsou přiloženy i nějaké magnetofonové nahrávky toho, jak mluvím.

To je jedna část možného postupu, jak si mne vyvolat zpátky k životu. Druhá část by se opírala o nějaký konverzační program; jak jsem se dočetl, také ty, potřebných vlastností, existovaly už za mého života – šlo by o to, nakrmit počítač mými zápisky, všemi, které se dochovaly, tedy obsahem této skříně, včetně tohoto dopisu.

Znamenalo by to ovšem, že bys musel věnovat delší čas přepisování těch záznamů, které jsem nestačil připravit tak, jak jsem zamýšlel – do snadno čitelné podoby. Pokud ale tuto námahu vynaložíš a pokud by se Ti podařilo zajistit potřebný software, neměl by pak podle mých představ být problém si se mnou pohovořit.

Jak si uvědomuji, je to fantastická představa. Ne proto, že by to nebylo technicky možné, ale proto, že doufá v zázrak: když nikdo neměl zájem o mé myšlenky za mého života, je zřejmě na místě domnívat se, že sotva budou někoho zajímat, když už tu nejsem.

*Ovšem říkám si: Co kdyby. Naděje totiž umírá poslední.
Bud' sbohem, nebo na shledanou.
V.*

(1998)

Dědictví II aneb Nová závěť

Milí dědicové!

Vzhledem k tomu, že pořád ještě žiju i po své první závěti a zjišťuji, že ledacos je jinak, než bývalo, píšu dnes tuto závěť, kterou ruším předchozí. Vím už totiž líp, co chcete a co nechcete. Chcete si život zařídit po svém a nechcete, aby Vám do toho někdo kafral, byť by to bylo třebaš jen z obrazovky počítače. Ostatně co bych Vám mohl říct jiného než to, co Vám říkám dnes a denně, co už dávno znáte a už Vám dávno leze krkem. A že byste si ty žvásty chtěli teď, když už tady nejsem, pouštět ještě po mé smrti, když jste rádi, že jste se jich, jak jste si bláhově mysleli, jednou provždy zbavili a nemusíte je už poslouchat? To sotva, že. Prostě vidím, že jsem dosud žil v nepodložených iluzích, a jestliže jsem se odhodlal za života Vám něco říkat, zbavil jsem se dokonale možnosti, že byste byli po mé smrti zvědaví na to, co jsem Vám za života říct nezvládl. Zkrátka a dobře: pokud jsem to nedokázal sám, vy to všechno spalte.

V.

(2005)

Obsah

<i>Motto</i>	5
<i>Koordinátor</i>	7
GOD I	11
GOD II	24
GOD III	29
I Proti Kordu Mečem	35
II Věk svobody	45
<i>Další texty</i>	57
GOD IV	59
GOD V	62
GOD VI	67
Než přišel GOD	70
GOD VII	75
Božská hra I	77
Božská hra II	81
Božská hra III	85
Neviditelný	87
Růže pro Františka	91
Imperátor	95

Z historie Monitoru	97
<i>Jiné texty</i>	99
Projekt 666	101
Rozhovor s Bohem	104
A přece se točí	108
Všechno bylo jinak	110
Pohádka o Šípkové Růžence	116
Zločin a trest	121
Omikron	124
Dědictví I	129
Dědictví II	132

VILÉM KAMUNÍČEK

KOORDINÁTOR
A DALŠÍ A JINÉ TEXTY

Nakladatelství *text!*

Bílovice nad Svitavou 2013

Tisk MSD Brno

Vydání první

Stran 136

20 výtisků